

ANIT

Haftalık Dergi • 17 Mart 1970 • Sayı 168 • 150 Krş.

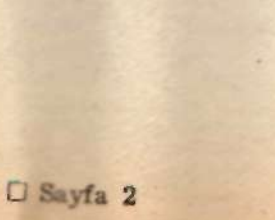
İŞÇİ PARTİSİ

DEVRİMCİ HALK
MUHALEFETİNE

ÖNCÜLÜK ETMEK DİR

•biri•

USTAD BERNSTEIN DİYORKİ
"HAREKET HERSEYDİR,
NİHAİ HEDEF İSE HİÇ BİR SEY"
O HALDE...

□ Guatemala gerillaları

Kaçırılan Guatemala dışişleri bakanının tutuklu öğrenci lideri ile değiştirilmesinden sonra, Amerikan Büyükelçiliği ataselerinden Seamh Holly de, maskeli gerillalar tarafından kaçırılmıştır. Gerillalar diplomatı serbest bırakmak için mahpus bulunan dört gerillanın daha tahliye edilmesini istemişlerdir. Gerillaların lade edilmesi üzerine Amerikalı diplomat serbest bırakılmıştır.

□ Çiftler'i kaybettik

Sosyalist gazetecilerden Kemal Çiftler, geçirdiği bir beyin kanaması sonunda, kaldırıldığı Ankara Hastanesi'nde ölmüştür. Bir köy çocuğu olan Çiftler, uzun yıllar Anadolu'da binbir güçlük içinde ekmek kavgası verirken, bir yandan da kendi kendisini yetiştirmiş, daha sonra Ankara'ya gelerek TİP saflarında sosyalist mücadeleye katılmıştı. Çeşitli gazetelerde çalışan Kemal Çiftler, son olarak Eşraf Gazetesi'ni yayınlıyordu. Genç yaşta ölen sosyalist Çiftler'i saygıyla anarız.

□ Amerikan Yardımı!

Yardım cemiyetleri ile işçi ve fakirlere dağıtılmak üzere Dünya Gıda Yardım Teşkilatı aracılığıyla Amerika'dan gönderilen gıda maddeleri «Bunlar gavur malıdır, haramdır» şeklinde propaganda yapan çıkarıcılar tarafından toplanarak el altından piyasaya sürülmektedir. Siirt'ten bildirildiğine göre Amerikan süt tozu, reçel ve kavurmalar halka intikal ettirilme len piyasaya sürülmek suretiyle büyük vurgunlar sağlanmaktadır.

□ Hac Ticareti!

Bu yıl Hacca en fazla hacı göndererek büyük döviz israfı yapan Türkiye'ye, hacılarla birlikte bol miktarda kaçak eşya sokulmaktadır. «Hac» adı altında kaçakçılık yapmak üzere Suudi Arabistan'a gidenler, dönüşlerinde getirdikleri ipeklilik kumaş, eşya ve çayları karaborsada satmaya başlamışlardır.

□ Angin beraat etti

Habera Yayınevi tarafından yayınlanan Mao Çe Tung'un «Çin Kurtuluş Savaşı» adlı kitabının mütercim Ahmet Angin, İstanbul Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşması sonunda beraat etmiştir. Recai Galip Okandan, Sulhi Dönmezer, Kayhan İçer, Adnan Sener, Ekrem Öznelmas, Halil Nadaroğlu'nun kitapta «komünizm propagandası» bulunduğu yolundaki mütalaalarına rağmen Uluer Yüceöz başkanlığındaki mahkeme beraat kararı vermiştir. Angin'in avukatlığını Faki Muzaffer A-mağ yapmıştır.

□ Uruguay gerillaları

Uruguay gerilla örgütü Tupamaros'la ilişkileri olduğu gerekçesiyle tutuklanmış bulunan 14 kadın, örgüte bağlı gerillaların giriştikleri kahramanca bir saldırı sonucunda, tutuklu bulundukları hapis haneden kaçırılmışlardır. Kaçırma olayı, özel bir şirkete ait bir ambulansı kullanarak gerçekleştirilmiştir.

□ Kasıtlı Yayın...

Hürriyet Gazetesi'nin, Diyarbakır'da tutuklanan gençler hakkında bir yazı serisi yayınlamaya başlaması üzerine gençlerin avukatı Yusuf Ziya Ekinci savcılığa müracaat ederek, sanıklar hakkında kesin bir mahkumiyet kararı verilmedikçe haklarında bir yazı serisi yayınlanmasının kanunen suç olduğunu hatırlatmış ve yayının durdurulmasını istemiştir.

□ Jandarma Dipçisi

Diyarbakır'da üç köyün 30 temsilcisi Vali'ye çıkarak jandarma dipçisinden ve iftirasından bittiklerini, jandarmamın yaptığı işkenceler yüzünden köye gidemediklerini, şehirde otelde kaldıklarını söylemişlerdir. Kaya Köy Muhtarı Resul Caca, «Bizden devamlı rüşvet isteyen karakol komutanlığını önce başbakana, daha sonra da cumhurbaşkanına telgrafla şikayet ettik. Hiçbir şey yapılmadı gibi, üstelik komutan zulmu de arttırdı» demiştir.

□ Şehit işçiler anıldı

Beş yıl önce Zonguldak'ta 66 kurşun zamlı istedikleri için kurşunlanan Mehmet Çavdar ve Satılmış Tepe'nin ölüm yıldönümü dolayısıyla DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, Maden İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu'nda bir konuşma yapmıştır. Türkler, «Devrimci işçiler, işçilere kurşun sıkanları, ekonomik mücadelelerini sürdürenleri öldürenleri asla affetmeyecektir. Mehmet Çavdar'lar, Şerif Aygün'ler bütün işçilerin mutluluğu için yasalara uygun olarak haklarını isterlerken öldürülmüşlerdir. Bu cinayetleri işleyenleri cezalandırmayı başaramayan beceriksiz AP iktidarı, şimdi de devrimci kuruluşları yok etmek için anayasa dışı tasarıları hazırlanmış olmanın sorumlusu ve suçlusu olarak tarih önünde tescil edilmiştir. Biz 10 Mart'ı unutmayız, tarih de canileri unutmaz» demiştir. Ayrıca İstanbul Bölgesi İşçiler Birliği «iki şehit kardeşimiz Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar'ı unutuyoruz, biliyor ki işçiyiz güçlüyüz, işçiyiz hakkıyız» yazan bir afisi İstanbul'da muhtelif yerlere asmışlardır.

□ FIA protesto etti

Uluslararası Oyuncular Federasyonu (FIA), geçen ağustos ayında Tunceli'de Halk Oyuncuları'na yapılan işkenceyi, Adalet Bakanlığı aracılığıyla Türk Hükümeti'ne gönderdiği bir mektupla protesto etmiştir. Pir Sultan Abdal oyununun yasaklanması, bu haksızlığı protesto eden halkın polis tarafından kurşunlanması ve bir kişinin öldürülmesi sırasında yapılan işkenceleri protesto eden FIA, bundan böyle tiyatro sanatçılarının tam güvenlik içinde çalışmalarını sağlanmasını istemektedir.

□ Şarap Holdingi!

Koç Holding, Subay Holding, Hastas Holding yanında, yabancı sermayenin de iştirakiyle şarapçılık alanında da bir holding kurulması için teşebbüse geçmiştir. Alman, Avusturya ve İsviçre firmalarını giriştiği bu holding teşebbüsünü gerçekleştirmek üzere çeşitli bağ bölgelerinde incelemeler yapılmaktadır.

□ Enflasyon artacak

Türkiye'ye Yardım Konsorsiyumu Genel Sekreteri Hackett'in Türkiye Hükümeti'ne verdiği gizli bir rapor açıklanmıştır. Raporda, 1969'un Türkiye için talihi bir yıl olmadığı, ekonomik dengesizliğin çok büyüdüğü ve tedbir alınmadığı takdirde zaten varlığı hissedilen enflasyoncu baskıların daha da artacağı belirtilmektedir.

□ Kürtlere Muhtariyet

Irak Cumhurbaşkanı Mareşal Ahmed Hassas El Bekr, Irak Merkezi Hükümeti ile Kürtler arasında anlaşmaya varıldığını açıklamıştır. 15 maddelik anlaşmaya göre, Irak'ın kuzeyinde Kürtlerle meskun bulunan bölgelerde müstakil bir Kürt hükümeti kurulacaktır. Ayrıca, Bağdat merkezli hükümeti içinde, orduda Kürtler nüfus oranına göre temsil edileceklerdir. Cumhurbaşkanı yardımcılığına da bir Kürt getirilecektir. Geçici anayasaya da «Irak halkı, Arap ve Kürt olmak üzere iki ayrı milliyete mensup insanlardan kuruludur» şeklinde yeni bir madde konacaktır. Kürtçe, Arapça ile beraber Irak'ın resmi dili olacaktır. Cumhurbaşkanı'nın Kürtçe olarak tekrarlanan konuşmasından sonra da Kürt Lideri Mustafa Barzani'nin gönderdiği bir mesaj radyoda okunmuştur. Barzani, mesajında, Kürt halkının isteklerinin gerçekleştirildiğini doğrulayarak, Arapların İsraill'e karşı giriştikleri mücadeleyi Kürtlerin desteklediklerini de açıklamıştır. Böylece, Kürtler'in Arap ülkesinde ikinci bir cephe açmak suretiyle dolaylı olarak siyonizm ve emperyalizm hizmet ettikleri iddiası da çürütülmüş olmaktadır. Bu anlaşma, Ortadoğu Devrimci Çemberi'nin güçlendirilmesi yolunda ileri bir adımdır.

Sosyal Adalet!

Yeni Gazete'nin Ankara'dan verdiği bir habere göre, cumhurbaşkanı 6.981 lira aylık alırken, Aydın Tekstil Fabrikası Müdürü Ahmet Erdayan 70 bin lira aylık almaktadır. Aydın'ın Nazilli İlçesi'nde aynı iş kolunda faaliyette bulunan Sümerbank'a ait Nazilli Mensucat Fabrikası Müdürü'nün aylığı ise 4950 Lira'dır. En önemlisi, aynı işkolunda çalışan bir işçinin ücreti 600 Lira'dır.

□ Kilise Sol'a kayıyor

Bir Paraguay dergisi, Güney ve Orta Amerika ülkelerinde katolik kilisesi mensuplarının güç geçtikçe sola kaydıklarını ve ufak rütbeli papazların açıkça ihtilal propagandasına giriştiklerini yazmıştır. «Cumunidade» Dergisi'nin belirttiğine göre, geçen hafta Paraguay'ın kuzeyinde bulunan Bahía Negra kentinde San Nicola Kilisesi'nde vaaz veren papaz Herberto Lopez, «Eğer efendimiz İsa hazretleri sağ olsalardı ve üzerinde yaşadığımız topraklarda bulunsalardı, hiç şüphesiz, gericilerin kurşunlarıyla öldürülen Amerika'nın en büyük kahramanı Che Guevara gibi, silah omuzları, halkı baskıdan kurtarmak için dağa çıkarlardı» demiştir.

Bilirkişiler utansın!

UNESCO'nun açıkladığına göre, dünyamızın en çok çevrilen ve yayınlanan yazarı Lenin'dir. 1970 yılında 200 ülkede Lenin'in eserleri 222 defa çevrilmiştir. Öte yandan, Amerikan Harp Okullarında bundan böyle Mao Çe Tung'un devrim savaşlarına ait eserleri okutulacaktır. Lenin'in ve Mao Çe Tung'un Türkiye'ye çevrilip yayınlanan her kitabı için toplatma kararı çıkartan ve 15 yıla kadar hapis isteyen savcı ve bilirkişiler utansın!

□ Kadınlar sömürülüyor

Almanya'da çalışan Türk kadın işçilerinin işverenler tarafından sömürüldüğü Alman Televizyonu'nda da açıklanmıştır. Televizyondaki açıklamaya göre, Alman işçi kadınlarına saatte 3.86 mark ödenirken Türk kadınlarına 2.66, hatta 2.30 mark ödenmekte, üstelik bunlar en ağır ve pis işlerde çalıştırılmaktadır.

□ 100 bin işçi gidecek

Federal Almanya'nın bu yıl dışarıdan alacağı 120 binden fazla yabancı işçiden büyük çoğunluğunun Türkiye'den götürüleceği Alman Büyükelçiliği tarafından açıklanmıştır. Halen Almanya'da 300 bin Türk işçisi çalışmakta olup, bu yıl şubat sonuna kadar 8356 işçi gitmiştir.

□ ATÖF'ün çağrısı

Avrupa Türk Öğrenci Federasyonu Başkanı Hakkı Keskin'in vatandaşlıktan çıkarılmak istenmesi üzerine ATÖF bir bildiri yayımlayarak devrimci ve ilerici tüm örgüt ve kişileri, faşist baskılara karşı dayanışmaya çağırmıştır. Bu konuda yayımlanan bildiride, «Memleket sorunlarını kendi meselesi edinmiş gerçek yurtseverlerin, çıkarlarını sürdürmek isteyen bozuk düzen temsilcileri tarafından harcanmak istenmeleri normaldir. Devrimci ve ilerici güçlerin görevleri, Atatürk Türkiye'sinde, onun ilkelerini savunanların Türk vatandaşlığından çıkartılması gayretlerine dur demektir» denilmektedir.

□ Adıvar'a Sabotaj

Kurtuluş mücadelesinin seçkin siması Halide Edip Adıvar için Sultanahmet Meydanı'na dikilen büstün açılışında gençler, Amerikan işbirlikçisi Belediye Başkanı Fahri Atabey'in gönderdiği çelengi parçalamışlardır. İşbirlikçiler, buna karşılık, dört gün sonra Halide Edip Adıvar'ın büstünü bombalayarak uşaklıklarını bir kez daha belgelenmişlerdir.

□ Asistan mahkum oldu

«Komünizm propagandası yaptığı» iddiasıyla yargılanmakta olan ODTÜ Asistanı Seyhan Say, yapılan duruşması sonunda 18 ay hapse ve 6 ay Eskişehir'de mecburi ikamet cezasına çarptırılmıştır. Seyhan Say ve altı arkadaşları, 1968 yılında dağıtıkları «Uyarı» adlı bülteninden dolayı mahkemeye verilmişlerdir. Birinci Ağır Ceza Mahkemesi, Say'ı mahkum ederken, diğer altı arkadaşları, beraat ettirilmiştir.

□ Polisle Çatışma

Üniversitelerde boykotlar devam ederken, Ankara'da Amerikan Haberler Merkezi önünde duvarlara «Amerika'nın işbirlikçilerine karşı birleşip direnelim» yazılı afişler asan devrimci gençlere yine polis saldırmıştır. Polisin coplarına karşı gençler kendilerini taşlarla korumak zorunda kalmışlardır. Olayla ilgili olarak 9 genç nezarete alınmışlardır. Öte yandan İstanbul'da Teknik Üniversite rektörlük binasının gençler tarafından ikinci defa kısa bir süre için işgal edilmesi üzerine, polis Rektörlüğün istğine uyarak binada arama yapmıştır.

□ Açıklama

Derginizin 27 Ocak 1970 tarih ve 161 sayılı nüshasının 14'üncü sayfasının 4.5 inci sütunlarında müntezir ve Yunanlı şair Yani Ritsos'a mütedair yazısına muttali olmakla, mevzu ile ilgili bazı açıklamaları muhtevi işbu mektubumu göndermekde şeref duyar, hakikatın tebellür edebilmesi babında neşrin rica ederim. Bahsi edilen yazının tam aksine olarak, Bay Yani Ritsos'un Yaros adasına sürgün edilmediği gibi başkaca herhangi bir yerde tutuklu bulunmadığını, bilakis Atınada ve tamamen serbest olup hiçbir tazyide tabi tutulmadığını teyid edebilecek durumdayım. Saygılarımla Alicolos Karageorgos Yunan Baş Konsolosu.

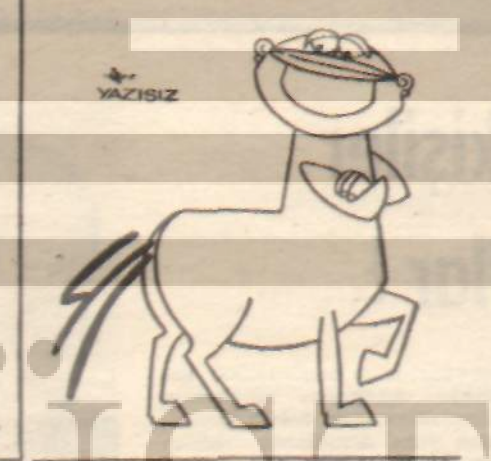
Genel grev teklifi

TİP İstanbul Millet vekili Rıza Kuas, işçilere siyasal ve genel grev hakkının tanınmasını, lokavtın yasaklanmasını öngören bir kanun teklifini meclise vermiştir.

GÖZ GÖRE

YALÇIN ÇETİN

CHP GRUPLU "HAZİROL" TOPLANTISI YAPTI-BASIN-

SİYASİ KARİKATÜR

TİP öncülük etmelidir

GENEL olarak Ortadoğu Bölgesi'ndeki, yerel olarak da Türkiye'nin ekonomik ve politik hayatındaki gelişmeler, Demokratik Halk İktidarı'na yönelik «Devrimci Halk Muhalefeti»nin süratle güçlenmesine ortam hazırlamaktadır. Geçen hafta biri Kıbrıs'ta, diğeri Irak'ta olmak üzere, iki önemli olay, Türkiye'nin mukadderatının bağlı bulunduğu Ortadoğu Devrimci Çemberi'nin güçlenmesinde iki ileri adım olmuştur. Kıbrıs'ta Makarios'a yapılan suikast, yirmi yıldan beri adada Rum ve Türk halklarını birbirine düşüren asıl kuvvetin ve uşaklarının kimler olduğunu, Amerika'dan icazetli Atina cuntasının gerçek niyetlerini ortaya koymuştur. Hiç şüphesiz, NATO dahilinde bir Enosis'e karşı çıktığı için cumhurbaşkanı Makarios'un dahi temizlenmek istenmesi, Kıbrıs'taki Türk ve Rum halklarının bilinci unsurlarının bundan böyle ortak düşmanı daha net görmelerini, kışkırtıcı ve halkları birbirine kışkırtıcı emperyalizmin oyunlarına karşı daha uyanık olmalarını sağlayacaktır. Irak'ta yıllardan beri silahlı çatışma halinde bulunan Kürt ve Arap halklarının nihayet «halkların kardeşliği» esasına dayanan bir anlaşmaya varmaları, Kıbrıs Türkleri ve Rumları için herhalde mükemmel bir örnektir. Irak'ta varılan anlaşma, Kürtlerin de bundan böyle Arap mücahitleriyle birlikte emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarması siyonist İsrail'e karşı omuz omuza ortak savaş vermelerini sağlayacaktır. Nitekim Kürt Lideri Barzani, bu yolda açık beyanda bulunmuştur.

ORTADOĞU Devrimci Çemberi'nin Türkiye'yi de etkisi altına alacağından hiç şüphe olmayan bu güçlenişinin, Türkiye'de, özellikle ne parlamento bunalımı sırasında burjuva partilerinin ipliği kelimenin tam anlamıyla pazara çıkmıştır. Esasen ekonomik bunalımın pençesinde kıvrılan büyük kitleler, bu skandallar tablosu karşısında burjuva partilerine bağlanan son umutlarını da yitirmektedirler. Sahte burjuva muhalefeti iflas etmiştir. Şu anda kitleler, kendilerine yol gösterecek sağlıklı bir ses beklemektedirler. Bu kokmuş filipin demokrasisi ortamında, kitlelere bu sesi verebilecek, onun devrimci potansiyelini harekete geçirebilecek güç, işçi sınıfı ideolojini benimsemiş sosyalistlerdir. Evet, sosyalistlerin bu tarihi görevi yerine getirebilecek bir örgütlenme düzeyinde olmadıkları muhakkaktır. Nitekim, sosyalistlerin büyük çoğunluğunu bünyesinde barındıran TİP'in dahi, oluşan hareketlerin gerisine düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu, bizzat partinin merkez yürütme kurulu raporunda gerçekçi bir biçimde belirtilmiştir. Ama, örgütlenme düzeyi ne olursa olsun, sosyalistler ve onların tek örgütü TİP tez elden harekete geçmediği takdirde, toplumsal patlamaların, yakın tarihte sık sık görüldüğü gibi, işçi sınıfı ve köylülüğün çıkarlarına aykırı yönde kanalizasyon olması ihtimali çok kuvvetlidir.

GEREK Ortadoğu konjonktürünün, gerekse Türkiye'nin mevcut koşullarının böylesine uygun olduğu bir ortamda, örgütlenme düzeyi ne kadar yetersiz olursa olsun, Türkiye İşçi Partisi, Devrimci Halk Muhalefeti'ne öncülük etmek görevini cesaretle üstlenmelidir. İşçi ve köylü kitlelerine ulaşma, afilyasyon ve örgütlenme çalışmalarında, hangi fraksiyona mensup olurlarsa olsunlar, bütün sosyalistler de aynı sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Ancak, TİP'i Devrimci Halk Muhalefeti'nin öncüsü haline getirmek yolunda ilk adımın genel merkez tarafından atılması gerekmektedir. TİP Genel Merkezi, kendisini kısır hizip hesaplarından kurtarıp bu atılımı yapabilirse, partili olsun olmasın, hangi klişe mensup bulunursa bulunsun, bütün sosyalistlerin bu eylem planında yerini alacağından, yandaş örgütlerin ve devrimci yayın organlarının bu konuda kendilerine düşen görevi üstleneceklerinden şüphe edilmelidir. Tabii ki, kendi aralarında, parti kademelerinde bu hizipler teorik planda mücadelelerini sürdüreceklerdir. Ama eylem planında örgüt birliği mutlak surette gerçekleştirilmeli, devrimci halk muhalefeti TİP'in öncülüğünde güçlendirmek için bütün imkanlar seferber edilmelidir. Aksi halde TİP, ve dolayısıyla sosyalistler, tarihi bir fırsatı daha kaçıracaklardır. Özellikle TİP için, herhalde bu, kaçırılmış son fırsat olacaktır.

GÖREV BAŞINA

Finans kapital silahlarını yenilerken

Türkiye'de finans kapitalin sürdürdüğü anarşik üretimin yarattığı kaynak israfı devam ederken bu anarşik gelişimin doğurduğu ekonomik buhranlardan bir yenisine girmiş bulunuyoruz. Ülkemizde emperyalizm ve baş müttefikleri büyük sermaye (yerli finans kapital) ve büyük toprak sahipleri, bu buhranı politik alanda aşgari kayıpla atlamağa çalışmaktadırlar.

Ashnda bu buhranlar, bütün bir cumhuriyet dönemi için finans kapitalin yabancıları değildir. Örgütlü ve yığınsal sol hareketlerin yokluğunun yarattığı boşluktan yararlanan finans kapital, böylesi buhranları defalarca atlattığı, elindeki silahları politik yapıda karşılıklı değiş tokuş ederek kullanmıştır.(1)

İkinci emperyalist dünya savaşının yarattığı yüklerin, zorlukların, işçi, köylü yığınları üzerine yığılmasının doğurduğu hoşnutsuzluk, yığınların kurulan sol örgütleri (1946'da kurulan ve kapatılan parti ve sendikalar) gösterdiği aşırı ilgi karşısında ancak tek yol açık bırakıldı, emperyalizmle ittifaklar daha da sıklaştırıldı. Türkiye'deki büyük sermaye büyük toprak sahipleri arasındaki ittifak, eskiyen bir silahını değiştirmişti, o kadar. (D.P.) 1960'lara doğru girilen ekonomik buhranın, durgunluğun artması döneminde DP diktaya yöneldi, burjuvazinin kesimleri arasındaki gelişmeler çoğaldı, küçük burjuvazinin bir kesiminin sürüklediği 27 Mayıs gerçekleşti. Ancak büyük sermayenin adamları, MBK kabinesine hemen sızabildiler (F. Çelikkaya, E. Alican, M. Ete v.b.). Kurucu mecliste de büyük sermayenin menfaatleri «k.hramanca» savunuldu. Örgütlü bir sosyalist hareketin desteğinin olmayışı, reform önerilerinin boşa kalmasına, gerçekleşmemesine yol açtı.(2)

Şimdi siyasal arenada yeni bir buhranla karşı karşıyayız. Ve bütün politik güçler, bunu belli sınırlar içinde tutmağa çalışıyorlar. Kanlı Pazar'ların, Konya, Kayseri olaylarının, könlümüzle mücadele demokrasinin, ilim yayma cemiyetlerinin mimarları, Aramco'nun, emperyalizmin uzantılarının

dan «yalnızca biri» olanlar, tarihi görevlerini yerine getirdiler ve çöplükte yerlerini almakla meşguller. Ve yeni bir denge belirlenmektedir (Ortaadoğu'da emperyalizmin dengesiyle ilişkin olarak Türkiye'de yeni bir denge.) İnönü, Ortaadoğu politikasını maceracılıkla suçluyor, Arap devletlerinin İsrail karşısında görünürde desteklenmesini bile aşırı buluyor, teslimiyetçilik eğiliminin yeni bir belgesini veriyor.

Büyük sermaye "Sert el, yönetimine yürürken

Büyük sermaye pek gevşediğini düşündüğü işleri, özellikle girdiği ekonomik buhran döneminde biraz olsun sıkımağa çalışmakta... Bunun içinde elinde başlıca iki alternatif görüyoruz:

a) Demirel'in arka arkaya alacağı güvensizlik oyları sonucu seçime gitmesi. Halk yığınlarının büyük katılmayıpı yanısıra, muhalefete ve 41'lere darbe indirip kısmi bir tasfiyeye yönelme. Bu biçimsel demokrasi kılıfı altında yürütülecek bir «sert el» yönetimine yönelme olacaktır. Bu kısma, ayrıca, herkesi baktıran kargaşaya son verecek yunanvari bir cuntanın gölgesi düşmekte...

b) AP-CHP koalisyonu: Söylenileri uzun süredir yayılan (bir yıl önce Halman, ABD'den getirmişti bu «mutlu» haberi) bu alternatif, buhranın yüklerini iki parti arasında «kardeş payı» edecek, dengenin yeniden sağlanması ve sürmesi için gerekecek kısmi reformların sorumluluğunu ortakça taşıyacaklardır. İşçi-köylü yığınlarının politik, ekonomik ve her bakımdan örgütlenmesinin ağırlığı konmadıkça, bu yığınların arenaya katılması sağlanmadıkça, devam eden gene finans kapital, gene emperyalizm hegemonyası olacaktır tabii...

Soldaki boşluk

Girilen bunalım döneminde emperyalizm ve Türkiye'deki işbirlikçileri yeni bir dengeye yönelirken, sosyalist hareket de ne yazık ki bir buhran

dönemine girmiş gözüküyor. Bunda ideolojik bölünmelerin arınmayı sağlayıcı, gücümüzü artırıcı yönde değil, eldeki güçleri dağıtıcı, pasifize edici yönde işleminin büyük rolü vardır. Sol hareket içinde arınmaya, gücümüzü artırmaya yönelmeyen bölünmelerin emperyalizme ve işbirlikçilere zaman kazandırdığı, güçlendirdiği göz önüne alınmalıdır. En azından somut eylem hedefleri etrafında bütün gruplar (devrimciliği seçenler) müsterek çalışmalarını kotarmaya bütün güçleriyle yönelmelidirler. Yoksa tarihe bu dönem, «devrim kaçınıkları, devrim sahtekarları dönemi» diye geçecektir.

İlk ağızda işçi - köylü yığınlarında militan bir örgütlenmeyi sağlamaya yönelik müsterek eylemler, aynı zamanda gerçek bir arınmayı sağlayacak, akla kara belli olacaktır. Bugün emperyalistlerin taktiklerinden biri de, ideolojik bölünmeleri alabildiğine körüklemektir. Örneğin bugün bazı Latin Amerika ülkelerinde sendikaların, troçkistlerin, partiye Moskova çizgisinin, kırsal alanlarda girişilen hareketlere ise Havana çizgisinin hakim olduğunu görüyoruz. Böylesine ana üçlü bölünme, bir ülkede girişilecek eylemin diyalektik bütünlüğünü engellemekte; ekonomik hareketlerin, siyasal şehir hareketlerinin ve kırsal askeri hareketlerin örgütsel bütünlük içinde yürüyüşü gerçekleştirmektedir. Bu üçlü ana bölünmenin ötesinde, ülke çapında birbirleriyle organize olmağa yönelmeyen, Castro'nun deyişiyle «Devrimci doğruya sahip çıkmak konusunda birbirleriyle kedi - köpek gibi dalaşan» yığınla gruplar, grupçuklar... Şunu hatırlatalım ki, devrimci eylemin sululuğa tahammülü yoktur. Bugün Türkiye'de de durum bir kısır noktaya gelmiştir. Paşa'nın deyişiyle sola çekilen duvarı (kendi içinde ve dışında) aşmaya yönelmek herkesin görevidir. Bu da sol görevlilik ile (bu deyişim yeniden hatırlatalım) değil, harekete yönelen, örgütlenmeye yönelen, disiplinli çabalarla gerçekleştirilecektir.

Sol'un üç dönemi

Bugünkü konumu ve çıkmanın kökenlerini tesbit etmek için Türkiye'

de sosyalizm tarihini yeni baştan ele almak, eleştirisini yapmak gerekmektedir.

a — 1960 öncesi dönem: Belki bu döneme Türkiye'de sosyalizmin tarihi öncesi, diyeceğiz. Çünkü yazılı bir tarihi yok. Ancak bugünü değerlendirebilmek için 1960 öncesinin analizini, eleştirisini, özeleştirisini, dökmünü yapmak zorundayız. Bu yapılmadıkça, temcit pillavları, eski yanlışlar hep önümüze sunulacak, ilkinde dram olanlar, ikinci kez komediya olarak oynanacaktır.

b — 1960 - 65 arası. 27 Mayıs kaçırmış bir tren oldu. Devrim öncesi kitle hareketlerinde sol yoktu, ne de devrim etkilenebildi. (Artık yıllardır yürütülen terör mazeretini çıkaramayalım, işin öteki yanını, kadroların analizini de yapalım.) 1961 sonrası ideoloji olarak sosyalizm dillerde pelesenktir. Ve herkes kendi çapında so'dur. Bu arada TİP örgütlenme kavgasını yürütmekte, sol nisbi bir bütünlük göstermektedir.

c — 1965 sonrası: Parlamentarizm mikrobu harekete musallat edilir, bu yolla uzlaşmacılığı seçenler tasfiye edilmeğe yönelirler. Diğer yandan «coup d'etat» eğilimleri kol gezmektedir. Gençlik hareketleri sosyalist harekete yeni bir dinamizm getirir, fakat gidererek eylemin tek boyutu, tek alanı haline gelir. Körukler işler ve bir dağılmış, pasiflik dönemi, 1968-69 hareketli ortamını izler. İşçi Partisi de kaçırmış bir tren olur. Artık ortahgi doktrinerler kaplamıştır, öteki boyut, eylem (nasıl eylem diye sormayız) örgütlenme güdük kalmıştır. Her türlü koyvermişlik, habersizlik, ilgisizlik kol gezmekte, bir merkezleşmenin gereği her gün biraz daha ortaya çıkmaktadır. «Ama bütün gücümüzle i namıyoruz ki, dördüncü dönem, mücadeleciler marksizmin güçlenmesi dönemi olacaktır... (hareket) bunalımdan tam ergenlik çağına erişmiş olarak çıkacak ve oportunist ardının «nöbetini», en devrimci sınıfın gerçek öncüsü «devralacaktır»... ÜÇÜNCÜ DÖNEME SON VERİN.» (3)

Büyük ustanın 1905'in değişen koşullarında, örgütlenme, kitlelere ulaşma meselesine eğilişini, sadece şikayetçilikte kalan eğilimleri eleştirisini izlemek yararlı olacaktır. «...Yani bu

Yıkılması gereken kişiler değil, hakim sınıflar!

Filipin demokrasisinin sahneye koyduğu son traş-komik oyunun son perdesi, dergimiz ekinde geçtiği sırada kapanmış, parlamentonun başabaş gelen oy dengesi içinde üçüncü Demirel Hükümeti'nin güvenoyu alıp almadığı pazar günkü oylamada anlaşılacak olacaktır.

Hemen belirtelim ki, oylama sonucu ne olursa olsun, burjuva partilerinin içine düştükleri buhran atlattıkları olamayacaktır. Demirel güvenoyu alamamışsa, bu defa yeni bir başbakan aranacak, güvenoyu alabilecek yeni bir hükümet kurulabilecek için yine hummalı bir kulis faaliyeti başlayacak, büyük bir ihtimalla de burjuva partileri arasında bir koalisyon hükümeti kurulacaktır.

Eğer Yeminliler'in milletvekili satılması, AP Yüksek Haysiyet Divanı'nda değişik cezalar vermek suretiyle 41'leri bölme

taktikleri tutar da, Demirel kulpayı farkla güvenoyu almış olursa, yine bir şey değişmeyecek, sağlam bir çoğunluğa dayanamayan üçüncü Demirel hükümeti ilk zaaf anında tepetaklak gidecektir.

Her ne kadar hükümet programının görüşüldüğü AP Grubu'nda «Divan: Alt'den de, üstünden de korkmam» diyerek efelenmişse de, eninde sonunda gideceğini bilen, hattâ bu gidişi çabuklaştırmak için elinden geleni yapan Demirel her ihtimale karşı, giderayak istifkbalini garantiye bağlayacak tedbirleri almadan da edememiştir. Nitekim, kardeşlerinin kredi ve arsa yolsuzluğu iddiaları karşısında itiraz eden Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu'nun sekiz üyesi alelacele görevlerinden alınarak başka görevlere tayin edilmiş, bir üye de emekliye sevk edilmiştir.

Bugün yada yarın Demirel'in

başbakanlıktan düşürülmesi, kabinesinin değişmesi, sülalesinin yolsuzluklarından dolayı Demirel'den yuce divanlarda hesap sorulması neyi halledecektir? Hattâ bir AP-CHP koalisyonu kurulsa ne ifade edecektir?

Burjuva partilerinin en büyüğü olan CHP'nin Genel Başkanı İnönü, hükümet programı tenkidinde bütün itirazlarını sadece Demirel'in ve Çağlayan'ın kişiliklerine yöneltmiştir. Nedir suçlamaları? Demirel nüfuz sulistimalı yapmıştır, Çağlayan'gil ise dış politikada tehlikeli bir tutum takınmıştır. İktidarı döneminde hesabı bilmemeycek kadar çok menkul ve gayrimenkul sahibi olan, kardeşinin vurgunları dillere destan olan İnönü, herhalde Demirel'den bu yolda hesap sormağa kalkışacak son kişi olmak gerektir. Hele Çağlayan'gil'in dış politikası üzerine tenkitleri yürekler acıdır. Kendi iktidarı zamanında

da, DP zamanında da, koalisyon döneminde de emperyalizmin dümensuyunda bir Kıbrıs politikası izleyen İnönü'nün bu politikanın enkazı üzerinde oturan Çağlayan'gil'den hesap sorması tek kelimeyle gülünçtür.

İkili antlaşmalar konusunda ise, biçimsel detaylar bir yana, Amerikancılığı ve NATO'culuğu benimseyen İnönü'nün söyleyebileceği fazla bir şey olmamaktadır.

Kaldı ki, İnönü Meclis'te açık seçik söylemiştir: Bu iki şahıs, yani Demirel ile Çağla-

Aynı ipte oynayan iki cambaz: Demirel ve İnönü. Burjuva iktidarı sürüp gittikçe, başbakan kim olursa olsun, bir şey değişmeyecektir.

yangil giderse, AP'nin kuracağı hükümeti CHP destekleyecektir. Diğer burjuva partileri de aynı görüşü açıklamışlardır. AP'nin felsefesi ve hangi kuvvetlerin emrinde olduğu bilindiğine göre, ister dolaylı destek şeklinde olsun, isterse filen koalisyon kurmak şeklinde olsun, CHP ve diğer burjuva partileri emperyalizmin dümensuyunda işbirlikçi

Çanakkale Zafarını Kutluyoruz

18 Mart, emperyalizmin zıhlılarıyla ve bütün kuvvetleriyle zorladığı Çanakkale'de saldırganlara karşı kazandığı zaferin yıldönümüdür. Emperyalist ülkeler arasındaki I. Dünya Savaşı'na kendi ladesi dışında sürüklenen Türkiye halkı, Çanakkale'de şehit ve yaralı olarak 253.000 kayıp vermiş, fakat emperyalist zıhlıların Boğazları geçmeleri önlenmiştir. Yigit halk çocuklarının bu kahramanca zaferi, Çarlık Rusya'sına müttefiklerin yardım etmesini önlediği için de, ilk sosyalist devrimin yapılmasına imkan hazırlamıştı.

Dünya halklarının emperyalizme karşı savaşının ilk büyük örneklerinden biri olan Çanakkale Zafarını kutlamak, işbirlikçi sahte milliyetçilerden çok sosyalistlerin ve anti-emperyalist güçlerin hakkıdır.

● Amerikan kuklası Güney Vietnam ile Dostluk Derneği'nin açtığı serginin Kokteylinde viski içenler ve açıda bulunan subaylar...

işçilere hitap eden TKİ radyosu da, sürekli olarak bu işbirlikçi kuruluş ve sergi hakkında reklam yayını yapmıştır.

Türkiye haklarına nakaret teşkil eden bu küstahlık karşısında TIP il örgütü, derhal parti binasının önüne, Vietnam'ın gerçek durumunu gösteren resimler ve yazılar asmıştır. Ayrıca, «Vietnam Gerçeği» başlıklı bir bildiri de sosyalist gençler tarafından dağıtılmıştır.

Daha sonra Ankara'dan gelen Dev - Genç üyeleri, sergiye girerek bazı resimleri tahrip etmişler ve Güney Vietnam'lılar tarafından Atatürk Anıtı'na konulan çelengi yakmışlardır.

Olaydan bir süre sonra birinci gube polisleri Yıldırım Eryılmaz ve Abdullah Mutlu adındaki parti üyelerini karakola götürmüşler, ayrıca Ortadoğu Teknik Üniversitesi öğrencilerinden Halil Çelimli Karadeniz Ereğlisi'nde yakalanarak Zonguldak'a getirilmiştir. Yakalanan gençlere poliste insanlık dışı işkenceler yapılmış, anayasa dışı çığnarak yakalandıkları 30 saat sonra hakim önüne çıkartılmışlardır. Çelenk yanarken çıkan dumanların Atatürk Heykeli'ni kirlettiği iddiasıyla «Atatürk'ü tahkir etmek»ten sanık olarak yargılanan gençlerden Çelimli tutuklanmış, diğerleri serbest bırakılmıştır. Daha sonra Necmettin Giritlioğlu, Coşkun Aday, Şükrü Ayan, Hakan Yeğin, Ekrem Yılmaz, Reşit Ersoy adındaki gençler de bildiri dağıtmak iddiasıyla yakalanmışlar, poliste uzun süre işkence edildikten sonra tutuklanmışlardır.

Daha sonra üst mahkemeye yapılan itiraz neticesinde tutuklu gençlerin hepsi serbest bırakılmışlardır.

sosyal demokratik kurallara bağlılığımız ile uzlaşmaz ortodoksluğumuzu azaltma meselesi değil, onu yeni yollar, yeni yetiştirme metodları ile güçlendirme meselesidir. Savaş zamanında, acemiler doğrudan savaşın işleyişleri içinde yetiştirilmelidir. Bunun için, yoldaşlar, yeni yetiştirme metodlarına daha rahat uyun! Gittikçe daha fazla grupları örgütleyip mücadeleye yollayın, işçi gençliğinden yeni unsurları daha fazla kazanın, bütün parti örgütlerinin bilinen taslağını geliştirin, kurullardan fabrika gruplarına, sendikalara, öğrenci gruplarına! Unutmayın, bu görevde geç kaldığımız her an sosyal demokrasi düşmanlarımızın işine yarayacaktır, yeni hareket dalgaları hemen bir çıkış yeri aradığı için, eğer sosyal demokrat kanalları bulamazlarsa, sosyal demokrat olmayan kanallara itileceklerdir... «İnsan bolluğunda hâlâ çok azız - bu çelişkili formül örgütlü hayattaki çelişkileri ve sosyal demokrasinin örgütsel ihtiyaçlarını oldukça belirtmektedir... Böyle konuşanlar, ağaçlar yüzünden ormanı görmeme yanlışına düşüyorlar; olayların onları köre döndürdüğünü itiraf ediyorlar; bu onların olayları kontrol eden, aktif olan devrimciler olmayıp, olayların onları kontrol edip, engellemesi demektir. Böyle örgütleyicilerin emekliye ayrılması; gayretleri tecrübe yoksullarını telafi edecek, daha genç güçlere sahayı açık bırakmaları daha iyi olur... İnsan bolluğu var, bütün ihtiyacımız khvostist fikir ve öğretileri yıkmak ve inisiyatif olmayı, girişimleri, «planları», «taahhütleri» amaçlamak. Ancak bundan sonra büyük, devrimci bir sınıfın temsiletiğine layık olacağız...» (4)

- 1) Finans kapitalin bir çeşit bürokrat kapitalizmi olarak devletçilik politikasının bağrından yetişmesi, devletçiliğin Türkiye'de ilkel birikimi sağlaması ve yurdumuzdaki sermayenin daha başlardaki tekelel niteliği üzerine bk: H. Kıvılcım, Emperyalizm, 1935, S. 25-38; D. Aytaoğlu, Türkiye'nin Düzeni'nde de bu konu üzerinde ilginç belgeler vardır. S. 187-211.
- 2) «Devrim sonrası Türkiye'de, büyük kapital, kendi menfaatlerini etkileyecek sosyo - ekonomik sınırları malar her çeşidine karşı bağunsız ve iyi örgütlenmiş bir güç olarak hareket etti. Büyük kapitali kendilerini destekleyen güç ve sosyal temel olarak gören emperyalizm, büyük kapitalin durumunu güçlendirme mücadelesine her çeşit desteğini gösterdi. Küçük ve orta burjuvazinin, burjuva aydınların, büyük kapital ve monopollerin hakimiyetine karşı mücadelesi, geniş işçi kitlelerinin ve bütün proletaryanın aktif desteği olmaksızın başarılı olamazdı. Bu durumun «esrarı», büyük kapitalin yapısından doğdu.» Rozaliyev, Classes and Class Struggles in Turkey.
- 3) Lenin: Ne Yapmalı, S. 223, Sol Yayınlar.
- 4) New Tasks and New Forces (Yeni Görevler ve Yeni Güçler), Selected Works, V. III. Lawrence and Wishar.

Mehmet R. Zaralı

kapitalist politikayı sürdürecekler, demektir. Üstelik, bu defa ortada göstermelik de olsa bir burjuva muhalefeti kalmayacağından, emperyalizmin uzun zamandan beri tezgahladığı plana uygun olarak, burjuva partilerinin ihanet koalisyonu, anti-emperyalist ve sosyalist güçleri tasfiye etmek için derhal harekete geçeceklerdir. İnönü'ye göre bu güçlerin hesabını 24 saatte bitirmek de mümkündür!

Bu gerçekler karşısında, sosyalistlere ve Türkiye'nin bağımsızlığını isteyen, işbirlikçi hakim sınıflara karşı olan güçlere «Devrimci Halk Muhalefeti»ni güçlendirme, burjuva partilerinin ihanet koalisyonu sulmasını kurmadan önce bu «Devrimci Halk Muhalefeti»ni etkin hale getirme görevi düşmektedir.

Şu halde, hiç vakit kaybetmeden:

● EMPERYALİZME VE HAKİM SINIFLARA KARŞI DEVRİMCI HALK MUHALEFETİNİ GÜÇLENDİRELİM, ÖRGÜTLEYELİM.

● TIP'İ BU MUHALEFETİN ÖNCÜLÜĞÜNE KAZANDIRALIM.

● KİTLELERLE BAĞIMIZI ARTIRIP, PARLAMENTO BUHRANI ÖRNEĞİNDEN KALKARAK BİLİNCLENDİR-

ME ÇABALARIMIZI HIZLANDIRALIM.

● İŞÇİ SINIFINA POLİTİK BİLİNÇ VERME ÇABALARIMIZI YOGUNLAŞTIRIP, PROLETARYAYA TARİHİ MİSYONU GÖSTERELİM.

● İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜLÜĞÜNDE, İŞÇİ - KÖYLÜ TEMEL İTTİFAKI ÜZERİNE DEVRİMCI DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN KİYASIZ MÜCADELE EDELİM.

Açıklama

Geçen sayımızda TIP Genel Yönetim Kurulu toplantısı hakkında verdiğimiz haberle ilgili olarak TIP Genel Sekreteri Behice Boran, şu açıklamayı yapmıştır:

«Toplantıda nisabın güçlüğüde temin edilmiş bulunduğu haberi doğru değildir. Gerçi ilk gün toplantı açıldıktan sonra 3 sendikacı üye toplantıyı terketmiş ve bir daha görüşmelere katılmamışlardır. Ama nisap düşmemiş ve genel yönetim kurulu normal şekilde çalışmalarına devam etmiştir. Mazeretleri dolayısıyla birinci gün toplantıda bulunamayan Kemal Burkay, Naci Eren, Ayata Beğensel ikinci gün genel yönetim kurulu toplantısına katılmışlardır.»

Amerikan uşaklarının

Zonguldak'taki Küstahlığı!

Dünya halkları emperyalizme karşı bütün kahraman savaşları ve Türkiye halkları da bu kavga içerisinde yerini almak için mücadele ederken, emperyalizmin uzakdoğudaki kuklası Güney Vietnam rejiminin Türkiye'deki Büyükelçiliği ile emperyalizmin Türkiye'deki yerli işbirlikçileri, devrimci potansiyelin büyük olduğu işçi bölgelerinde kamuoyunu yanıltmak, ulusal kurultuş savaşını veren kahraman Vietnam halkını suçlayarak Amerika'yı ve kuklalarını haklı göstermek için Türk - Vietnam Dostluk Dernekleri kurmakta, gerçekleri tahrip eden sergiler açmaktadırlar.

Daha önce Adana ve Konya'da kurulan bu derneklerden üçüncüsü önceki hafta Zonguldak'ta da kurulmuştur. Evvelce Ankara, Konya, İzmir, Adana, Bursa ve Eskişehir'de açılan

sergilerden yedincisi de aynı gün Zonguldak'ta açılmıştır.

Serginin açılış konuşmasını Ticaret Bankası'nın işbirlikçi başkanı ve aynı zamanda Türk - Vietnam Dostluk Derneği'nin başkanı Himmet Ertuğ yapmıştır. (Derneğin lokali de, Ticaret Bankası Hanı'ndadır.) Ne utanç vericidir ki, Zonguldak Valisi Ethem Boyssan da, bu derneğin kurucularındandır. Açılış dolayısıyla verilen viskili kokteyl partisi, ayrıca şehrin ileri gelen bürokratları (E.K.İ. Müdürü, garnizon ve alay komutanları, hakimler, savcılar) da katılmışlardır. Davetlilere Zonguldak için özel olarak basılmış iki broşür, genel olarak basılmış Vietnam'ı tanıtıcı renkli bir broşür, Ajans Türk matbaasında birinci hamur kâğıda basılmış bir kitapçık, bir gazete ve bir takvim verilmiştir. Öte yandan,

BOYKOT

Gençliğin, "Demokratik Üniversite,, mücadelesi yeniden şiddetlendi

Edebiyat Fakültesi'nde boykota başlayan öğrenciler

ÖĞRENCİ FORUMU
Demokratik Üniversite için

ATTF, Sosyalistleri uyarıyor

Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu İkinci Genel Kurulundan sonra ilk Genel Yönetim Kurulu toplantısı 28 Şubat ve 1 mart tarihleri arasında Münih'te yapılmıştır. Çeşitli sorunların görüşüldüğü bu toplantının sonunda aşağıdaki bildiri yayınlanmıştır.

«Yurdumuzda gelişmekte olan işçi hareketi iç ve dış düşmanlar tarafından zaman zaman kanlı olarak bastırılırken küçük burjuva içinden çıkmış bazı kişiler işçi sınıfını kendi sapma ideolojileri peşinde sürüklemek istemektedirler. ATTF olarak, işçi sınıfını küçük burjuva ideolojisiyle bağlayarak sosyalist hareketi saptırma ve burjuvazinin kuyruğuna taktırma çabası içinde oldukları açığa çıkmış bulunan MDD'cilerle mücadeleye kararlı olduğumuzu bir kere daha belirtiriz. Türkiye'de sosyalist hareketi bölen bu guruplarla aramızda ideolojik bir ayrılık vardır. Bu ayrılığı önemsememek veya yokmuş gibi göstermek sosyalist ideolojiden taviz vermek, giderek sapmak demek olur. Bu konuda arkadaşlarımızı son genel kurulumuzda saptanan ideolojik çizgide taviz vermeden çabınaya davet ederiz.

«Sosyalistler egemen sınıfların iktidarlarını gönül rızasıyla terketmeyeceklerini, onları ancak işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların örgütlü gücünün iktidarı terke zorlayabileceğini bilirler. İşçi sınıfı ile egemen sınıflar arasındaki iktidar mücadelesinin şeklini, bu mücadelenin yürütüldüğü ülkelerdeki ve dünyadaki şartlar belirler. Sosyalistler işçi sınıfının iktidar mücadelesini sosyalist örgüt içinde ve bu mücadelenin çeşitli şekiller alabileceğini göz önünde tutarak yürütmek zorundadırlar. Devrimci mücadele sürdürülürken bir yandan tüm imkanları, özellikle demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanmakla yükümlü olduğumuzu, öte yandan da egemen sınıfların bu imkanları, örneğin ülkemizde bugün için var olan sınırlı demokrasiyi ortadan kaldırmaya yeltenebileceklerini unutmamak gerekir. Sosyalist hareket, burjuvazi hangi baskı metotlarını kullanırsa kullansın, en geniş ve değişen şartlara en uygun şekillerde yürütülecektir. Ancak bir grup «solcunlar» sosyalist hareketi işçi sınıfının gücünü, sınıflar arasındaki kuvvetler dengesini göz önünde tutmadan, bu sınıfın partisi içinde ve çevresinde örgütlenme zorunluluğunu gözetenmeden yürütmek istemesi işçi sınıfının ideolojisiyle bağdaşmaz ve işçi sa-

nafını burjuva sınıfı karşısında zayıflatır. Tüm sosyalistleri bu tutumlardan kaçınmaya ve mücadeleyi «ideolojide taviz vermeden - taktikte esnek olarak» yürütmeye davet ederiz.

«Türkiye'de sınıf mücadelesinin sertleştiği, burjuva sınıfının iktidarının sarsıldığı şu sıralarda devrimci mücadelenin yollarında belirttiğimiz ilkelere uygun bir şekilde yürütülmesi özellikle önem kazanmaktadır. Egemen sınıflar ve onların iktidarı, işçi sınıfının siyasi ve ekonomik mücadelesini bastırarak, örgütlenmesini engellemek için yeni yeni oyunlar tezgahlıyor. İşçi sınıfına ihanet etmiş Türk - İş yöneticilerinin de desteğiyle hazırlanan bu oyunların yeni bir örneği 274 sayılı Sendikalar ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi ve Grev kanunlarında yapılmak istenen değişikliklerdir.

«AP-CHP sömürü koalisyonunun Büyük Millet Meclisine getirdiği tasarıya göre bir yandan su, havagazı ve elektrik üretimi ve dağıtımı ile ilgili işyerlerinde grev hakkı kaldırılırken, öte yandan da küçük sendikaların çabınaya imkanları genişletilerek kısıtlanmaktadır. Şimdiye kadar işçi sınıfının mücadelesine çeşitli darbeler indiren, Amerikan doları ile beslenen, işçiyi patrona satan Türk İş yöneticilerinin sendika ağalığını garanti altına almaktadır. Yurdumuzda işçilerin büyük, güçlü sendikalar içinde örgütlenmeleri şüphe yok ki sosyalist hareketin başarıya ulaşması yolunda önemli bir adımdır. Ancak büyük ve güçlü sendikaların kurulması burjuva iktidarlarının kanunları ile değil, işçilerin devrimci sendikacıların ve sosyalistlerin çabaları ile olur.

«İŞÇİ SINIFININ EN ETKİLİ SİLAHLARINDAN OLAN GREV HAKKINI ELİMİZDEN ALMAK İSTEYENLERLE MÜCADELE EDELİM!

«İŞÇİ SINIFININ İLERİ HAMLELERİNİ PATRON VE SARI SENDİKALAR KANALIYLA ÖNLEMeye ÇALIŞANLARA KARŞI DİRENELİM, MİTINGLER, YÜRÜYÜŞLER DÜZENLEYELİM. OYNANAN OYUNUN İÇ YÜZÜNÜ HALKA VE İŞÇİ KARDEŞLERİMİZE ANLATALIM».

ÜNİVERSİTE ve yüksek okullarda ikinci sönestr başlarken, gençliğin direnişine rağmen iki yıldan beri gerçekleştirilmeyen reformlar dolayısıyla çeşitli fakülte ve yüksek okullarda boykot hareketleri başlamıştır.

İki yıllık çabınaya, daha doğrusu oylamalar sonunda «Reform Tasarısı» diye getirilen metnin kepezeliği, yandaki stuntlarda ortaya konmuştur.

Tasarı, «demokratik üniversite» isteklerinden öylesine uzaktır ki, Ankara Üniversitesi Senatosu bile, Milli Eğitim Bakanlığı'nın hazırladığı ve üniversiteler arası kurulun gözden geçirdiği meine karşı çıkmak zorunda kalmıştır.

Yeni sönestrde ilk olay, üç ay önce iki devrimci gencin şehit edildiği Yıldız'daki Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi'nde olmuştur. Üç aydan beri tatilde bulunan okul yeniden açılırken yöneticiler binada büyük bir terör yaratmışlar, yatılı öğrencileri başka yerlere naklettirmişlerdir.

Devrimci öğrencilere karşı bu terör sürdürülürken, akademinin açılış günü, Mehmet Büyüksesvin'in öldürülmesinde teşvikleri bulunduğu bilinen Yaşar Şener ile Bilal Başar ellerini kollarını sallayarak içeri girmişlerdir. Bunun üzerine ortalık karışmış, devrimci öğrenciler iki cinayet teşvikçisini dışarıya atıktan sonra bir forum düzenlemişlerdir. Forumda her türlü hareketin sorumlusu olarak Akademi yöneticilerini suçlayan öğrenciler, öğleden sonra derslere girmişlerdir.

Akademi Öğrenci Birliği Başkanı Targan Übaylı, DMMA öğrencilerinin yüzde 70'inin sanat okullarından geldiği için işçilerle yakın münasebette bulunduklarını belirtmiş ve «İşte, bu nedenle emperyalizmin işbirlikçileri bizim devrimci kitlemizi hedef almakta ve irtica araç olarak kullanmaktadır» demiştir.

Yüksek Öğretmen'de faşist yönetmelik

Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nda da 5 Ocak'ta başlatılmış bulunan boykotun sürdürülüp sürdürülmemesi konusuna olaylara sebep olmuştur. Öğrenciler arasında çıkan çatışmalarda bazı gençler yaralanmıştır.

Yüksek öğretmen okullarının hemen hepsinde bir süreden beri büyük huzursuzluk hüküm sürmektedir. Zira, Milli Eğitim Bakanlığı'nın Resmi Gazete'de yayınlanan ve 7 Mart 1970 tarihinde yürürlüğe giren «disiplin yönetmeliği», yüksek öğretmen okulları, ticaret ve turizm yüksek öğretmen okulu, erkek teknik yüksek öğretmen okulu, kız teknik yüksek öğretmen okulu ile eğitim enstitülerinde ve yüksek islam enstitülerinde, tam anlamıyla faşizan bir disiplin kurmakta, öğrencilerin mukadderatını üç kişinin ağızlarından çıkacak hükme bağlamaktadır. Okul içinde toplantı yapmak,

konferans, açık oturum, konser tertiplemek, kitap, dergi, broşur, gazete, beyanname ve benzerlerini dağıtmak, okul içinde dernek veya cemiyet yahut kulüp kurmak, gerçek veya tüzel kişiler veya her türlü teşekkül ve müesseseler lehinde veya aleyhinde propaganda yapmak veya çeşitli faaliyetlerde bulunmak, okul idaresi ve öğretmenlerine karşı tek veya toplu olarak harekete geçmek, okul içinde veya dışında kurulan okul ve öğrencilerle ilgili dernek, birlik, sendika v.s. teşekkülleri kanun dışı hareketlere teşvik etmek veya bu hareketlerin hazırlanmasında her ne suretle olursa olsun yardımda bulunmak, günün aktüel ve siyasi tercihler konusunda teşkil eden meseleleriyle uğraşmak veya her ne suretle olursa olsun siyasi partilerin parantezinde olan veya bu mahiyette sayılabilen durum, tutum ve davranışlarda bulunmak yeni yönetmelikte tamamen yasaklanmaktadır. Bu faşist yasaklamaları ihlal ettiği ileri sürülen öğrenci ise, müdür başyardımcısı ile iki öğretmenden kurulu üç kişilik disiplin kurulu tarafından yargılanarak «ihtar»dan «okuldan temelli uzaklaştırma»ya kadar varan cezalara çarptırılmaktadır.

Yönetmeliğin yürürlüğe girer girmez birçok öğrenciye uygulanmaya başlaması, yüksek öğretmen okullarında huzursuzluğu artırmış, istiklal endişesi duyan birçok öğrenci paniğe kapılmıştır. Bu yüzden, yüksek öğretmen okullarında yeni yeni olayların patlak vermesi kaçınılmaz olacaktır.

Nitekim Erkek Yüksek Teknik Öğretmen Okulu öğrencileri, okul yöneticilerinin faşist baskılarına ve anti - demokratik yönetmeliğe karşı topluca direnmek için boykot kararı almışlardır.

Kurulan Boykot Komitesi yayınladığı ilk bildiride, yeni yönetmeliğin devrimci öğrencileri yıldırınmak için kullandığını açıklamış, ayrıca, faşist öğrencilerin belli tabanca müdürle birlikte devrimci öğrencileri polis yakalattıklarını belirterek okul müdürü Ali Erkan'ı latifaya davet etmiştir.

Gençlik bu tasarıya direnecektir

«Demokratik Üniversite» kav-
gasında iki insan öldü, işgaller, boy-
kotlar, kavgalar oldu. Çok zaman
geçti ve çok şey değişti 12 Haziran
1968'den buyana. Ama birtek şey de-
ğişmedi. İşbirlikçi sınıflar ve işbir-
likçi öğretim üyelerinin KUTSAL
İTTİFAKI. Genç adamlar ayaklan-
diklarında biliyorlardı ki, eğitim dü-
zenine karşı kavgaya emperyalizme ve
işbirlikçilerine karşı kavgadan ayrı
değildir. Ama herşeye rağmen üni-
versite içerisinde belli değişimleri
sağlayabileceklerine inanıyorlardı. I-
nanıyorlardı ki, üniversiteler kurtarıl-
mış, emperyalizmin ve uşağı ser-
mayenin baskılarına karşı durabilir
kurumlar haline getirilebilirler.

İki yıldır süren kavgaya onlara
öğretti ki, üniversitelerde devrimci
eğitimin sağlanabilmesi çok daha u-
zun direnişleri gerektiriyor. Çünkü
işbirlikçilerin ittifakı kolay kırılmı-
yor. Çünkü üniversitenin içinde em-
peryalizmin uşağı beyinler vardı. Ve
bu beyinler uşağı etmesin, çok iyi
biliyorlardı. Genç adamların sağla-
mı oldukları yerine bu işbirlikçi beyinle-
rin himmetiyle öylesine bir tasarı
çıkıverdi ki ortaya, sanki, üniver-
siteyi demokratik kılmak için genç
adamlar ayaklanmışlardı da, iş-
birlikçi beyler üniversiteyi bir daha
faşist kılmak için, sultalarını bir kat

daha artırmak için ayağa kalkmış-
lardı.

Ve bu tasarı Milli Eğitim Ba-
kanlığından bir kat daha rezil edile-
rek tekrar senato'ya geri gönderil-
di. Şimdi tekrar görüşülecek. İşbir-
likçi AP iktidarı ve onun dümensu-
yundaki senato komediye tekrar
başlıyorlardı: Tasarıları ilk defa Mil-
li Eğitim Bakanlığına gitmeden u-
zun süre senatolarda tutarak genç a-
damların karşısında somut hedef ü-
niversite yönetimini bırakıp böylece
hedef saptırabileceklerini sanan iş-
birlikçiler aynı oyunu, kanunlaşması
arifesinde tasarıyı tekrar senatolara
göndererek oynuyorlardı. Velakin o-
yuna gelinmeyecektir. Ve bir daha
güçle yürünecektir bu namussuzlar
ittifakının üstüne.

1968 Haziranında İstanbul Üni-
versitesi işgal komitelerinin tasarısı-
nın birtek amacı vardı. Üniversiteyi
emperyalizmin, uşağı sermayedarla-
rın ve onların uşaklarının elinden
kurtarmak. Bunun için:

1. Tam gün çalışma sisteminin
uygulanmasını istiyorlardı. Bu sistem
sermayenin üniversiteyi etkilemesini
önleme yolunda etkin bir silahtı.
2. Üniversitenin demokratik kıl-
ınması için öğrencilerin, asistanların
söz ve oy hakkı sahibi olarak yöne-
time katılmalarını, asistanların, dev-

rimci öğretim üyelerinin üzerindeki
baskıların kalkması için kürsü şef-
liklerinin kalkmasını istiyorlardı.

3. Öte yandan müfredat prog-
ramlarının ulusal gerçeklere göre
düzenlenmesini ve tek taraflılıktan
kurtarılmasını istiyorlardı. Altmışbeş
yaş haddinin kabul edilmesiyle örüm-
ceklenmiş beyinlerin tasfiyesinin
gerçekleşmesini istiyorlardı.

Bu istekler, bir bütünün ifadesi
idi. Bunlardan birinin kabul edilmeme-
si, diğerinin de kabul edilmeme-
si idi. Son olarak Senatolara tekrar
gelen tasarı işbirlikçi iktidar ve iş-
birlikçi beyinlerin iğdiş ettiği, kök-
lerinden koparılmış, faşist bir tasarı-
dır. Tam gün çalışmadan gayri önemli
hiçbir istek kabul edilmemiştir. Ak-
sine bir kısım hükümler eskisinden
de geridedir. (Asistanlara ilişkin hü-
kümler). Öğrencilerin, asistanların
yönetime, söz ve oy hakkı olarak
katılmadığı, kürsü sultalarının kalk-
madığı, müfredat programlarının ul-
usal gerçeklerden uzak olduğu, fa-
şist bir disiplin yönetmeliğinin yü-
rürükte olduğu bir üniversitede öğ-
retim üyeleri tam - gün değil nasıl
çalışırlarsa çalışsınlar, hiçbir anlamı
yoktur.

Çünkü öğrenci istekleri, yukarıda
da belirttiğimiz gibi, bir bütünü ve
bir tek amaca yönelikti, üniversite.

leri emperyalizmin ve uşağı serma-
yenin baskılarından kurtarmak. Ta-
sarının son halinde ise tam - gün
çalışma kabul edilmiş görülmektedir.
Ama öte yandan üniversite içinde
egemen olan işbirlikçi beyinlerin
sultasını daha da güçlendirici hüküm-
ler getirilmektedir. Oynanan oyun
açıktır: Tam - gün çalışma kabul
edilmiş görünülerek öğrencilerin
kafasında lehte bir kanaat yaratıl-
mak istenmektedir. Aslında ise, ün-
versitenin anti - demokratik ve ser-
mayeden yana yapısı, üniversite içe-
risinde egemen olan işbirlikçi unsu-
run varlığına en ufak şekilde dok-
unmayan, aksine güçlendiren hü-
kümlerle devam ettirilmek isten-
mektedir.

Bir avuç işbirlikçi kapitalistin
ve toprak ağasının emperyalizme
bağlı iktidarında, elbetteki genç a-
damların devrimci istekleri yozlaş-
tırılacak, mücadeleleri kırılmak iste-
necektir. Ancak genç adamlar bütün
bunları bilerek yola çıkmışlardır ve
bunları onların devrimci enerjisini
tüketemeyecektir. Demokratik ün-
versite kavgasını, bütün istekler tam
olarak gerçekleşinceye kadar sürdür-
mek ve ana kavgadan ayırmadan
yeni boyutlara ulaştırmak için dire-
nişler sürecektir.

Sıtkı ÇOŞKUN

Fakültelerdeki Boykot Eylemleri

Ankara'da ayrıca Dil Tarih
ve Coğrafya Fakültesi ile Siya-
sal Bilimler Fakültesi İdari Bi-
limler Şubesi ve Eğitim Fakül-
tesi öğrencileri de boykota
başlamışlardır.

İstanbul Üniversitesi Edebi-
yat Fakültesi öğrencileri ise,
çarşamba günü düzenledikleri
bir forumla süresiz boykot ka-
rarı almışlardır. Öğrenci tem-
silcileri ve Fikir Kulübü yön-
eticileri, üniversite sorununun
Türkiye'deki devrimci kavgaya di-
şında bir çözümüne sahip bu-
lunmadığını belirtmişler, sava-
şlarının bağımsızlık ve demokra-
si savaşımızın bir parçası oldu-
ğunu tekrarlamışlardır. Fakül-
telerinin isminin SOSYAL BİLİMLER
FAKÜLTESİ olarak değiştirilmesini
isteyen öğrencile-
rin Dekanlığa verdikleri muhtı-
rada, istekleri şöyle sıralanmak-
tadır: 1 — Fakültenin iki kol-
da öğrenim yapması. 2 — Dil
öğreniminin yeniden düzenlen-
mesi, 3 — Tek dereceli sınav
sistemi, 4 — Yedinci sönestr-
den sonra tezlerin paralı olarak
yapılması, 5 — Öğretim üyeleri
arasındaki çatışmalarda öğre-
ncinin zarar görmemesi ve her
türlü faşist baskıların kaldırıl-
ması.

Ayrıca, İstanbul Üniversitesi'ni
bağlı Dış Hekimliği Fakül-
tesi öğrencileri, pazartesi günü
düzenledikleri bir forumdan son-
ra fakülte içi nedenlerle süresiz
boykota başlamışlardır.

Orman Fakültesi'nde ise üç
öğrencinin atılması yüzünden bir

süredir devam eden boykot kar-
şısında yönetim kurulu ve de-
kan istifa etmek zorunda kal-
mışlardır.

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde
ise, yeni öğrenci yönetmeli-
ğinin anti - demokratik hüküm-
lerini protesto etmek üzere bir
süreden beri boykotta bulunan
öğrenciler, üniversite senatosu-
nun bir türlü toplanıp isteklerini
görmemesi nedeniyle perşem-
be günü Rektörlük binasını işgal
etmişlerdir.

Güzel Sanatlarda Eğitim Durduruldu

Devlet Güzel Sanatlar Akade-
misi öğrencileri ise, düzenledik-
leri forumda, «eğitimin durdu-
rulması» kararı almışlardır. 1968
Haziran'ında en uzun dire-
nişlerden birini yapan Akademi-
li öğrenciler, elde ettikleri de-
mokratik hakların ve o günden
bu yana sürdürülen eğitim
çalışmalarının faşist eğilimli kad-
rolar tarafından geriye götürül-
düğünü, bu koşullar altında e-
ğitimin sürdürülmesinin olanak-
sız olduğunu belirterek, akade-
mide kesin bir operasyon yapıl-
ması gereğini ortaya koymuş-
lardır.

«Bilimde ilerleme kaydedildi-
ğine inanırlar, yeni görüşlerle
eski görüşlerin yanyana özgül-
lüğüne isteyemeyiz. Ancak ye-
ni fikirlerin eski fikirlerin yerli-
ni almasını savunabiliriz» slo-
ganının büyük boyda yazılıp a-
sıldığı Akademi salonundaki for-
umda Akademi Öğrenci Derne-
ği yöneticileri, «Haziran direni-
şi sonunda akademinin bütün
üyeleri tarafından saptanan öğ-
rencilerin yönetime katılma il-
kesi, söz ve oy hakkı ile akade-
mi yönetiminin bütün sorumlu-
luğunu içeriyordu. Ne var ki,
çıkartılan teşkilat kanunu öğre-
ncinin yönetime katılma hakkını
yasallaştırmamıştır. Yeni yö-
netmelik, öğrencilerin yönetime
katılmalarını temsilciler kuru-
lunun isteğine bırakmıştır, yani
yasal hak yoktur, yani Demok-
ratik Üniversite yoktur. Demok-
ratik kürsüler yerine despotik
kürsüler kurulmaya çalışılmak-
tadır» demişlerdir. Bir başka
öğrenci de, eğitim sorununun
genel düzen sorunundan soyutla-
namayacağını belirterek, «So-
runlarımız ancak DEMOKRA-
TİK HALK İKTİDARI ile çö-
zülecektir» demiştir.

NECMETTİN BÜYÜKKAYA
— Doğu Kültür Ocağı Bşk. —

İstanbul'da Doğu kültür ocağı açıldı

İstanbul Devrimci Doğu Kültür
Ocağı lokali hafta içerisinde
yapılan bir toplantıyla açılmış-
tır. Lokal açılışıyla ilgili ola-
rak düzenlenen toplantıda İ.D.D.
Kültür Ocağı başkanı Necmettin
Büyükkaya, Örgütlenme Kolu
Başkanı Hikmet Bozçalı ve ya-
zar Mehmet Emin Bozarslan
birer konuşma yapmışlardır.
Büyükkaya yaptığı konuşmaya
örgütün amacını açıklıyarak
başlamıştır:

«Türkiye'de ileri üretim biç-
mine geçişin etkin bir unsuru
olan devrimci kültürün geliştiril-
ip yayılmasını gerçekleştirmek
için bilimsel davranan ve düşü-
nen üyelerin dayanışma, karşı-
lıklı eğitim, iş ve eylem birliğini
sağlamak örgütümüzün amacı-
dır.»

Daha sonra emperyalizmin
dünyadaki zulmü ve Doğu An-
doluda yaşayan halkların zor

hayat şartlarına değinen Nec-
mettin Büyükkaya bu kötü şart-
lara karşı direnen dünya halk-
ları ve devrimci güçlere katılma
yönünde örgütlenmenin ilk şart
olduğunu açıklamıştır. Daha
sonra bu örgütlenmenin temelle-
rini ortaya koyarken şunları
söylemiştir:

«Bizim, örgütlenme anlayışı-
mız bilimsel sosyalizmdir. Bu-
gün için örgütlenme alanımız
yüksek öğrenim gençliğidir. Bu
kesim içinde devrimi başaracak
esas kitlelere öncü birlikler ye-
tiecektir. Bir yanda gençlik e-
ğitilip sağlam kadrolar yeti-
şecek bir yandan da bu sağlam
kadrolar geniş işçi - köylü kit-
leleriyle bağ kurarak bilimsel
sosyalizmin gereğini yerine ge-
tireceklerdir.

«Biz, devrimci sosyalist kad-
rolar isek elbette aramızda an-
laşmazlıklar, gruplar ve çeliş-
meler olacaktır. Bu korkulma-
ması gereken bir yandır. Sosya-
listler bu çelişmelerden korkma-
malıdır.

«Biz, bu işin öncü birlikleri-
yiz. Her sorununu iyi bilmediği-
miz bir toplum içinde yaşamak-
tayız ve mücadele vermekteyiz.
Anlaşmazlıkların ana sebebidir.
Süreç içerisinde sosyal pratik
bizi olgunlaştırıp geliştirecektir.
Ve teori - pratik tamamlanması
vararak özdeşleşecektir. Başarı
bununla mümkündür. Halk kit-
leleriyle birlikte mücadele vere-
bilmek onları kendi mücadelele-
rine katabilmek süreç içerisinde
olacaktır. Öncü birliklerin bu
gerçekli soğukkanlılıkla kabul
etmesi gerekir. Kısmi ve yerel
başarımlardan yılmaması ge-
rekir.

«Örgütümüz içinde görevin
büyüğü küçüğü yoktur. Görev
görevdir. Bina yapılırken taş
taşyanda durar öğünde binayı
yapandır. Mesele herhangi bir
yerde görev alan kişinin o yer-
de kendisine düşeni yapması ka-
biliyetine, ehliyetine göre ken-
disinden beklentini vermesidir.

«Mesele insanlığın, halkların
mutluluğudur. Bunun yolunu
yöntemini bilimsel sosyalizmin
ustaları göstermişlerdir. Bu u-
ğurda çalışanlara onların söyle-
dikleri aydınlık getirir. Birbiri-
mizle omuz omuza verip, hızlı
bir tempo ile çalışmalıyız. Gö-
revinin ciddiyetle üzerinde du-
ran ısrarla çalışanlar dostları-

mızdır. Tabii ki en saygıdeğer
kişiler bunlardır. Ve eğer ba-
şarmak istiyorsak böyle olma-
mız gerekir.

«Gerçek dostlarımızın en ö-
nemli görevlerinden biri de söz
söylemeyi kağıttan kaplan kişi-
lere bırakmamaktır. Ancak bu
fedakarca emekleri heba olmak-
tanı kurtarır.

«Bütün bunlar kadroların ya-
pacağı işlerdir. Şu halde gö-
revimiz kadro yetiştirmek olma-
lıdır. Ancak bu şekilde yürekli
kavgamızda sürekli eylem kota-
rabiliriz. İlk görevimiz, üyeleri
akıllarına gelen eylemleri gelişt-
tirip başarabilecek eylem dostla-
rı haline getirmektir. Onlar
yapmak istediklerinin üstesin-
den gelecekleri bilgilenmelerle
silahlandırmalıyız. Bu nedenle
birlikte, hep beraber, usanma-
dan, yılmadan, yorulmadan
kadrolarına yolunda kendimize
düşeni yerine getirmeliyiz.

«İstismarcının, kişisel çıkar-
ların, laf ebelerinin, her atılma-
dur diyenlerin korkakların ara-
mızda yeri olmadığını sık sık
tekrarlamalıyız.

«NE MUTLU HALKIN KUL-
TULUSUNA HAZIRLANAN
ÖNCÜ BİRLİKLERİN İÇİNDE
YER ALANLARA.

«KAHROLSUN FAŞİZM.
«KAHROLSUN EMPERYA-
LİZM.

«KAHROLSUN AMERİKAN
EMPERYALİZMİ
«YAŞASIN HALKLARIN GER-
ÇEK EŞİTLİĞİ.

«YAŞASIN HALKLARIN
GERÇEK KARDEŞLİĞİ.

«YAŞASIN EMPERYALİZ-
ME KARŞI DÜĞÜŞEN ORTA-
DOĞU HALKLARININ ZAFERİ.

«YAŞASIN TÜM SÖMÜR-
YE KARŞI SAVAŞAN
LUM DÜNYA HALKLA-

Alkılıç'ın Açıklaması

Önceki hafta hapisha-
neden tahliye edilen Şadi
Alkılıç'ın dergimize verdi-
ği meçhte «Nihai hedefi-
miz sosyalist devrim» şek-
linde bir cümle yer almış-
tır. Alkılıç, gönderdiği bir
açıklamada, sözlerinin yan-
lış aksettığını, doğrusunun
«Tek hedefimiz sosyalist
devrim» olduğunu bildir-
miştir.

Siyasi bunalımın ardındaki gerçek!

TÜRKİYE'NİN EKONOMİK ÇIKMAZI

nemde sınıı yapı inşaatı (değer olarak) %61 oranında gerilemiştir. Demek oluyor ki, ekonomi genel olarak çarpık gelişmesine devam ederken (yani gerçek kalkınmaya uygun olmayan yönde), inşaat sektörü de kendi içinde buna paralel bir gelişme göstermiş ve üretken dallar yerine üretken olmayan dallara yönelmiştir.

1969 yılının getirdiği önemli gelişmelerden biri fiyat artışlarındaki şiddetlenmedir. Az gelişmiş ülkelerin hemen tümü yapısal olarak enflasyonla karşı karşıyadırlar. Bu yapısal neden de kapital faktörünün kut oluşu dolayısıyla üretimin talebin altında kalmasıdır. 1969'daki fiyat artışlarında, bu genel neden dışında, vasıtalı vergilere yapılan zam da rol oynamıştır. Vasıtalı vergilere yapılan zamlar sadece vergili malların fiyatlarını arttırmakla kalmamış, bu mallarla bağlantılı malların da fiyatlarının yükselmesine sebep olmuştur. Ticaret Bakanlığının yaptığı bir açıklamaya göre, 1969'da Ankara'da geçiminde %8 yükselmiş, İstanbul'da da gıda maddeleri toptan fiyatları %7 artmıştır. Bazı gıda maddelerindeki fiyat artışı %100'e yaklaşmıştır. Fiyat artışlarının önemli bir kısmı tekel maddelerine yapılan zamdan sonra ortaya çıkmıştır. Bu durumda, kamuoyunda «fiyatlar hızla yükseliyor ve hızla yükselecek» kanısı uyanmıştır. Bu kanı ve bekleşimin 1970 yılında ekonomiyi etkilemesi beklenmelidir. Fiyatların şiddetle artacağı kanısı nakdi işlemleri ve özellikle borç vermeyi daha az cazip hale getirecek, yatırım kararlarında temkin ve isteksizlik yanında gayri menkule hücuma yol açacaktır. Ve nihayet, aynı kanı ile bazı mallara normalin üstünde bir talep doğacak, bu ise fiyatları daha da şiddetlendirecektir.

Ekonominin dış ilişkileri nereye gidiyor

Sürekli olarak açık veren dış ticaret yıllardır dış kredilerle dengeye getirilmekteydi. Bu süreç içinde kapitalist iktidar, biriken borçlara önem vermediği gibi, dış kredilerin azalacağı ya da tükeneceği günler için önceden gerekli köklü adımları da atmamıştı. 30 Eylül 1969'daki kesin durum itibarıyla, dövizle ödenmek üzere aldığımız dış borçların toplamı 2.14 milyar dolardır. Bunlar için ödenecek faiz tutarı da 750 milyon doları aşmaktadır. Bu borçlara ait süre 2014 yılına kadar uzanmaktadır. Demek ki bundan sonra hiç borç alınmadığı takdirde, önümüzdeki 45 yıl içinde dövizle ödenmesi gereken toplam borcumuz (anapara + faiz) 3 milyar dolara yakındır. Bu borcun sadece 1/4 kadarını uluslararası kuruluşlara, geri kalanı da değişik ülkelere aittir. Toplam borcun 1/3'ünden fazlası da direkt olarak Amerika'yadır. Dış ticaret sorunu çözülmemediği sürece Türk ekonomisinin dışardan borçlanacağı şüphesizdir. Dış borçların geçici de olsa ferahlatıcı etkileri artık kalmamıştır, çünkü her yıl geri ödenmesi gereken miktar önemli meblağlara ulaşmaktadır. 1970 yılında dövizle geri ödenmesi gereken tutar 209 milyon dolardır. (Bunun 50 milyon faizdir.) Bu yıl yapılması beklenen ihracatın değeri 600 milyon dolar olduğuna göre, ihracat gelirinin 1/3'ü

1970 yılının ilk aylarında Türk ekonomisi yapısal sorunlarını henüz çözmemiş durumdadır. Yapısal sorunların zaman zaman su yüzüne çıkarttığı problemler için bulunan geçici çözümler ise uzun ömürlü olmamakta ve Türkiye'nin ekonomik durumu geçici çözümler ve palatyatif tedbirlerle geçiştirilemeyecek güçlüklerle doğru yol almaktadır.

Ekonomimizin bugünkü belibaşlı yapısal niteliklerini şöylece sıralamak mümkündür:

a. Ekonomi halen esas olarak tarıma dayanmaktadır. Tarımsal üretim iklim şartları ile dalgalandığından genel ekonomik durum da bundan etkilenmekte ve zaman içinde istikrarsızlıklar göstermektedir.

b. Sanayi sektörü kesin olarak hafif sanayiden oluşmakta ve geniş ölçüde ithalata dayanmaktadır. Sanayiye ihracata yönelmesi için birçok tedbirler alınmakta, fakat bunların etkisi çok düşük olmaktadır. Türk sanayii esas olarak montaja yönelmiştir ve «içe dönük, fakat dışa bağımsız» bir hafif sanayidir. Türk ekonomisinin en önemli sorunlarından biri bu noktada yatmaktadır.

c. Ekonomimizde hizmetler sektörü ağır bir şekilde genişlemiştir. 1950-52'de sanayiye milli gelir içindeki payı %12 iken, bu pay 1966-68'de ancak %18'e çıkmış, fakat hizmetlerin payı 1950-52'de %38 iken 1966-68'de %47'ye yükselmiştir. Ticaret sektöründeki kâr oranı tarımdan ve sanayiden çok daha yüksektir. Dolayısıyla, ekonomimize üretken sektörler yerine üretken olmayan sektörler hakimdir. Bu hakimiyet iktisadi kaynakların etkin dağılımını engellemekte ve iktisadi kalkınmayı geciktirmektedir.

d. İstihdam sorunu ancak yabancı ülkelerdeki iş imkanları dolayısıyla hafifletilebilmektedir. Yüzbinlerce işçinin yurt dışına gitmesi Türk ekonomisindeki açık işsizlik probleminin yaratacağı toplumsal sorunları önlemektedir. Sadece 1969 yılının Ocak - Kasım döneminde yurt dışına giden işçi sayısı yüzünü aşmıştır, ve bu sayı 1968 yılının Ocak - Kasım döneminde yurt dışına giden işçi sayısının (kırk bin) iki buçuk mislidir. Yurt dışına giden her işçi ekonomimiz için bir kayıptır. İstihdam sorunuyla ilgili ikinci tip kaynak kaybı da gizli işsizlik dolayısıyla ortaya çıkmaktadır. Bir işle meşgul görünen bu kişiler aslında üretime hiçbir katkıda bulunmamaktadırlar.

e. Kaynakların etkin kullanılmayışları dışında, adaletsiz bir şekilde dağılımları da açıkça görülmektedir. Bu adaletsiz dağılım, sınıflar arası gelir bölüşümü farkları biçiminde ortaya çıktığı gibi, bölgesel adaletsizlik biçiminde de kolayca göze çarpmaktadır. Örneğin 1960 yılında, imalat sanayiinde yaratılan toplam katma değer 1/4'ünden fazlası İstanbul'a aitti. Aynı şekilde, enerji, ticaret, ulaştırma, haberleşme, hizmetler sektörlerine ait toplam katma değerler içinde İstanbul'un payı 1/4'e yakındır. 1963 yılında, İmar ve İskan Bakanlığınca hazırlanmış olan bir ön planda 1980 yılına ait tahminler yapılmakta ve İstanbul'un, 1980'de imalat sanayine ait toplam

katma değer içindeki payının %40'ı aşacağı, inşaat sektöründeki payının 1/3'ü bulacağı ve enerji sektöründeki payının da 1/4'ü aşacağı belirtilmekteydi. Yurdumuzda kapitalist ekonominin sağladığı «bölgesel adalet» ancak bu kadar olabilmektedir.

Bir süre önce gazetelerde açıklanan Doğu Holding'in kurulması problemi şüphesiz hiçbir çözüm getirecek değildir. Sadece eleştirileri yumuşatmak için atılmış bir adımdır. Bölgesel adaletsizliğin doğuşu sebebi özel marjinal fayda ile sosyal marjinal fayda arasındaki farklılıktır. Şöyle ki, Doğu'ya yapılacak bir yatırımın sermayedara sağlayacağı özel fayda oldukça düşüktür ve sermayedar doğal olarak başka bölgeleri tercih edecektir, halbuki Doğu'ya yapılacak yatırımın sosyal faydası diğer bölgelere yapılacak yatırımlardan daha yüksektir ve yatırımın Doğu'ya yapılması toplam sosyal faydanın maksimum olmasını engellemektedir.

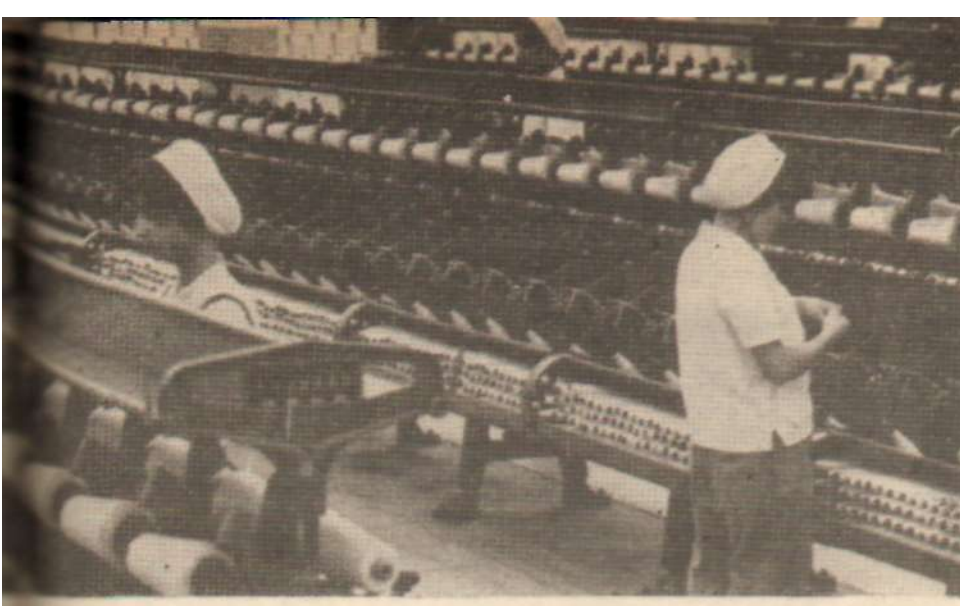
1969'da Türk Ekonomisi

1969 yılı üretim ve yatırım açısından pek parlak bir yıl olmamıştır. Özellikle hammadde ithalatındaki tıkanıklıklar bazı üretim kollarında aksamaya sebep olmuştur. 1969'un Ocak -

DAR GELİRLİ EMEKÇİ

— Kalkınmanın (!) da yükünü o taşıyor —

Türkiye ekonomisinin karakterini tayin eden tarım sektörü verimliliğini artıramaz ve pazar kaybederken, sanayileşme de montajcılıktan öte gidememekte, tekstil v.s. sanayiler de, yabancı rekabetin tehdidi altında bulunmaktadır...

latta yükselmeler başgösterecektir. Bunun etkisiyle dış ödemeler sorunu daha da kötüye gidecek ve Türk ekonomisinin dışa bağımlılığı artacaktır.

Yabancı Sermaye

Ekonominin dışa bağımlılığını arttıran faktörlerden biri de yabancı sermayedir. Kauçuk, kimya, elektrik makineleri, taşıt yapım onarım gibi sanayilerde - ki bunlar Türk ekonomisinin ön planda gelen sanayi dallarındandır - yabancı sermaye önemli (hatta hakim) bir rol oynamaktadır. Türk sanayisinin köşe başlarını tutmuş olan yabancı sermaye, yerli özel sermayenin de üstünde kâr oranları ile çalışmaktadır. Örneğin 1959-64 döneminde yerli sanayide, vergiden önceki kârın sermayeye oranı %19 iken yabancı sermaye için aynı kâr oranı %46 idi. Elde edilen kârların transferi problemi ise ağırlığını gitgide arttırmaktadır. Transfer edilebilir kazancın ihracat gelirlerine oranı sürekli olarak yükselmektedir. Bu yükseliş bugünkü hızla devam ederse, beş - altı yıl sonra, her yıl ihracat gelirimizin %10'u yabancı sermayenin kârı olarak dışarıya transfer edilecektir. Dolayısıyla, yabancı sermaye de önceleri ödemeler dengesini az da olsa rahatlatıcı bir görünüşte iken, gitgide bir problem haline almaktadır. Bu konuda ortaya çıkmış olan diğer hususları şöylece sıralayabiliriz: a) Yabancı sermaye, bazılarının iddia ettiği gibi, modern teknoloji getirmektedir. Bu açıdan dikkate değer bir katkısı yoktur. b) Yabancı sermaye ithal ikamesine yaramamakta ve kullandığı hammaddelerinin önemli bir bölümünü ithal etmektedir. Bu ithalat, çoğunlukla dünya piyasalarından daha yüksek fiyat ödenerek ana kuruluştan yapılmaktadır. c) Yabancı sermayenin ihracatı artırıcı etkisi söz konusu değildir. d) Yabancı sermaye işbirlikçi sınıfın palazlanmasında önemli bir rol oynamakta ve onunla birlikte Türkiye'nin montaja dayanan ve tüketim maddeleri üreten "çarpık sanayileşme" biçimini ortaya çıkartmaktadır.

Vergiler

Devlet giderlerinin hızlı bir şekilde yükselişine karşı, devlet gelirlerini de artırma zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Devlet gelirleri belli başlı üç kanaldan elde edilebilir: a) Vergi, b) Borçlanma ve c) Açık finansman, yani para basma.

Basılan paraya karşılık olarak üretilen de bir yükselme yoksa, para hacminin artışı fiyatları yükseltir ve enflasyona yol açabilir. Enflasyon, bir çok iktisadi ve sosyal sorunu da beraber getirdiğinden, açık finansman çok dikkatle bagvurulması gereken bir yoldur. Özellikle az gelişmiş ülkelerde, bireylerin gelir düzeyleri çoğun-

lukla düşük olduğu için devletin bunlardan borç alma olanağı da azdır. Dolayısıyla geriye kalan vergi alma şansı en önemli kaynak olmaktadır.

Birçok az gelişmiş ülkede olduğu gibi, Türkiye'de de vasıtah vergiler çok önemli bir yere sahiptir. 1965 - 69 döneminde gerçekleşen devlet gelirleri içinde vasıtah ve vasıtasız vergilerin payları şöyledir:

	1965	1969 (tahmini)
Vasıtasız	% 26.3	% 30.9
Vasıtah	53.3	54.4

Her iki vergi türünün artışından da anlaşıldığı gibi, devlet gelirleri içinde vergilerin payı gitgide yükselmektedir. Vasıtasız vergilerin içinde gelir vergisinin payı 3/4 kadardır. Kurumlar vergisinin payı da son yıllarda %15'ten %20'ye doğru yaklaşmaktadır. Servet vergileri grubuna giren Bina Savunma V., Veraset ve İntikal V. ve Motorlu Kara Taşıtları V.'den elde edilen toplam tutarın sadece vasıtasız vergiler toplamı içindeki payı bile %6'nın altındadır, toplam devlet gelirleri içindeki payı ise tabii çok daha önemlidir. Gelir vergisinde de, özellikle beyannameli mükellefler tarafından, büyük ölçüde vergi kaçaklığı yapıldığı herkeşçe bilinen bir gerçektir.

Vasıtasız vergiler grubuna giren vergiler arasında en önemlileri ve bunların sadete vasıtah vergiler toplamı içindeki payları (1969 tahminlerine göre) şöyledir: İthalde alınan istihsal V. (%9), Gümrük V. (%8), İthalat damga resmi (%10), Dahilde alınan istihsal V. (%15), Tekel savunma ve safi hasılatı (%17). Vasıtah vergiler, piyas şartlarına göre bazan kısmen, bazan da tamamen yansıtılmaktadır ve bu vergiler çoğunlukla orta ve düşük gelir gruplarının kullandığı (talep elastikiyeti düşük) mallara konduğu için sonuçta zararlı çıkan da bu gruplar olmaktadır.

Reddedilmiş olan 1970 bütçe tasarısına göre, 1970 gelirleri 1969 gelirlerinden 6 milyara yakın daha fazla olacaktı. Bu fazlalığın da esas olarak Tekel maddelerinden alınan istihsal V. gelirlerindeki 1.7 milyarlık, Gelir V.'ndeki 1 milyarlık, Akaryakıt İstihsal V.'ndeki 0.5 milyarlık gelir artışları ile

sağlanması düşünülmekteydi. İktidarın bu artışları başarmak amacıyla almağa niyetlendiği tedbirler bazı çevrelerce çok iyimser bir şekilde yorumlanmış ve iktidarın sol nitelik taşıyan bir hareketi olarak kabul edilmiştir. Şüphesiz, kapitalist bir iktidar bile, emekçi sınıfların baskısı karşısında hakimiyetini sürdürmek için taviz verme yoluna gidebilir. Fakat, konması düşünülen vergiler bunun bir örneği değildir.

Sonuç

Türk ekonomisinin bugün dayanmış bulunduğu dönemecten sonra karışılması kesin olan sorunları kısaca şöyle sıralayabiliriz:

1. Dış kredi olanakları azalacak, dış ödeme sorunları artacak, ithalatta kısıntı yapmak zorunlu olacaktır.
2. İthalattaki kısıntı belirli sanayi dallarını hammaddesiz kılacak, bu dalların üretimi azalacak ve genel olarak toplam üretim hacmi artışı yavaşlayacaktır. Bunun fiyatlar üzerindeki etkisi olumsuz olacaktır.
3. Bütçenin reddi ve kabinenin uzun süre kurulamayışı kamuoyunda ve müteğabbislerde güvensizlik yaratmıştır. Bütçenin reddi dolayısıyla kamu hizmetlerinde bir aksama meydana gelirken, buhranın psikolojik ve politik etkileri dolayısıyla piyasada bir tereddüt ve durgunluk dönemi başlayacaktır.
4. 1969'un sonunda hızlanmış olan fiyat artışları (2 ve 3'te sayılan sebeplerin de etkisiyle) devam edecek ve büyük bir ihtimalle bir enflasyona girecektir.

Bütün bunların ışığında devrimcilere düşen görev çok açıktır: Kapitalist iktidarın yarattığı iktisadi bunalım, nedenleriyle birlikte, emekçilere açıklamak, emekçilerin bu bunalım içinde bilinçlenmelerini ve eyleme geçmelerini sağlamak.

- (1) Türk lirası ile ödenecek dış borçların toplam tutarı 5.3 milyar TL olup ödeme süresi 2014'e kadardır. 1970 yılında geri ödemesi gereken miktar 275 milyon TL'nin üstündedir.

Ortak pazar konusu

Türkiye'nin geçiş dönemine girip girmemesi hakkında hâlâ kesin karar verilmemiştir, fakat Türkiye'nin iktisadi sorunlarına gerçekçi açıdan bakanlar için Ortak Pazar konusu artık kesin olarak gün ışığına çıkmıştır:

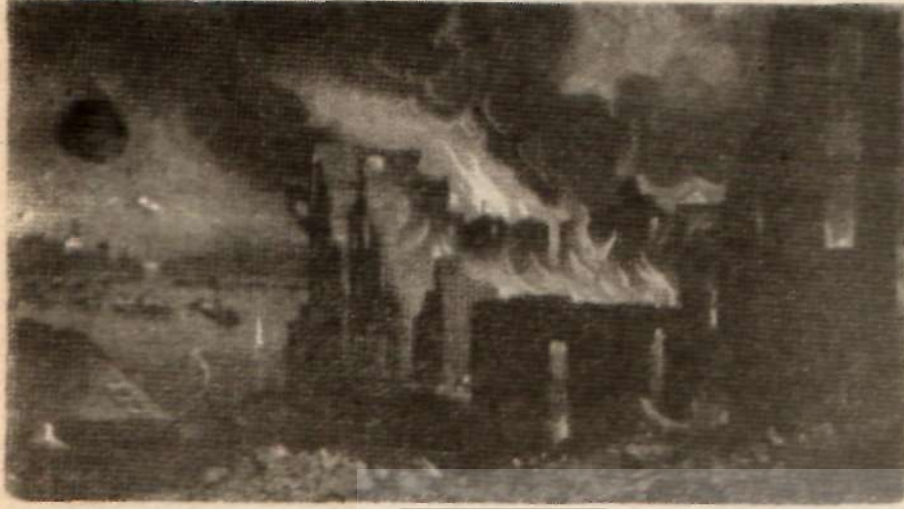
1) Ortak Pazara girmekle, zaten kör - topal olan sanayimizin, artık altından hiç kalkamayacağı bir darbe yiyecektir.

2) Ortak Pazara girmekle - ihracatımızın artacağı kabul edilse bile - ithalatımız ciddi bir yükseliş gösterecektir. Ortak Pazar dolayısıyla doğacak ithalat artışının iki önemli sebebi vardır: a) Anlaşma dolayısıyla miktar sınırlamaları yavaş yavaş kalkacaktır. b) Yine anlaşma gereğince, gümrük vergileri önce gitgide indirilecek ve sonunda tamamen kaldırılacaktır. Bu iki gelişme ithalatı teşvik edecektir.

3) Ortak Pazara girmekle ihracatımızın artacağı ümidinin boş olduğu açıktır: a) Ortak Pazar ülkeleri tarımsal mallarımız için geniş pazar niteliği taşımamaktadır. Çünkü, bizzat Ortak Pazar ülkelerinde, bazı tarımsal maddelerde arz fazlası vardır. Ortak Pazar Komisyonu Başkanı Vekili Manholt'un ifadesi ile, «Gelecekte, Avrupa'da Türkiye'ye sanayi, mamulleri satarken, bir tarım ülkesi olarak nitelenen Türkiye'ye yağ, şeker, et ve hatta dondurulmuş balık ve tavuk satışı da bir o kadar arttırılacakları muhtemeldir.» Meyva ve sebze de Ortak Pazar ülkeleri ithalat ihtiyacını ertadan kaldıracak ve kendi kendine yetecek bir düzeye doğru ilerlemekte-dir. Kısacası, ihracatı ümidettiğimiz tarım maddelerinde bile, Ortak Pazar pazar olmaya değil, bizi pazar yapmaya niyetlenmektedir. b) Ortak Pazara katılmakla elde etmeyi umduğumuz avantajlar gitgide azalmaktadır. Çünkü bize rakip olabilecek birçok ülke Ortak Pazar'la ticari anlaşmalar imzalayarak özel avantajlar sağlamaktadır.

4) Kısacası: a) Türkiye Ortak Pazara girmekle tarımsal maddelerde ih-

Sosyal mücadeleler tarihinde bir dönüm noktası

1871 Paris Komünü'nde şehir ateşler içinde (solda) ve komüncüler, işbirlikçileri kurşuna diziıyorlar (sağda)

Marx'ın Ölüm Yıldönümü

14 Mart, bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marx'ın ölüm yıldönümüdür. 14 Mart 1883'te Karl Marx'ın ölümü üzerine düşünce ve mücadele arkadaşları Friedrich Engels'in sözlerini naklederek Marx'ı anıyoruz.

«...İnsanlık bir beyni, zamanımızın en büyük beynini yitirdi. Proletarya hareketi devam edecek. Ama bu devanın odak noktası, Fransızların, Rusların, Amerikalıların, Almanların kararlı hareketlerinde, dahice ve mükemmel bir durum muhakemesinin verebileceği açık, itirazı gayrimümkün bir düşünceyi her an için kavrayıp kullanmağa yönelmeleridir. Varesel ışıklar ve küçük kabiliyetler, eğer aldatıcı değillerse, eyleme geçebilirler. Son zafer kesindir. Ama sapmalar, gecik ve varesel hatalar, belki şimdiye kadarki kadar fazla olacaktır. - Bunlar şimdi de kaçınılmaz şekilde mevcuttur. - Fakat gene de bu işi sonuna kadar sürdürmeliyiz. Aksi halde neden burada olalım? Üstelik, bunlar yüzünden cesaretimizi yitirecek kişiler de değiliz. (Engels'in Sorge'ye 15 Mart 1883 tarihli mektubundan)

Paris Komünü'nün işçi sınıfına öğrettikleri

V. i. Lenin

1871 Paris Komünü, dünya tarihinin dönüm notalarından biridir. Burjuva sınıfını dehşete salması ve dünya proletaryasını kamçılaması açısından Komün, uluslararası bir olaydır. 18 Mart Paris Ayaklanması ve «Mayıs Haftası» bütün tazeliliğiyle dünya işçi sınıfının mücadelesinde yaşamaktadır. 1871 Paris Komünü ile çeliğe su verilmiştir.

Aşağıda, V. I. Lenin'in Komün'ün yıldönümü dolayısıyla 23 Mart 1908'de yazdığı bir yazıyı sunuyoruz.

1848 Devrimini sona erdiren hükümet darbesinden sonra, Fransa 18 yıl Napolyon rejiminin boyunduruğunda kaldı. Bu rejim ülkeye yalnızca ekonomik buhran değil, milli bir utanç da getirdi. Eski rejime karşı çıkan proletarya bir milli, diğeri de sınıfsal karakter taşıyan iki görev üstlendi. - Fransa'nın Alman istilasından kurtulması ve işçilerin kapitalizmden sosyalist kurtuluşu. İkinci görevin bu birliği, Komün'ün emsalsiz özelliğini oluşturur.

Burjuvazi bir «milli savunma hükümeti» kurmuştu ve proletarya bu hükümetin önderliğinde milli bağımsızlık için mücadele etmek zorundaydı. Gerçekten de, Paris proletaryası ile mücadele misyonu yüklenmiş «milli ihanet» hükümetinden başka bir şey değildi. Fakat gözü vatanperverlik hülyaları ile kararlı proletarya bunu görmedi. Vatanperverlik düşüncesinin kökeni 18. yüzyıldaki Büyük Devrimde dayanıyordu; Komün sosyalistlerin aklını karıştırıyordu; ve örneğin, su götürmez bir devrimci ve sosyalizmin ateşli savunucusu olan Blanqui, gazetesine «yurdumuz tehlikededir» gibi bir burjuva haykırışından daha iyi bir başlık bulamıyordu.

Vatanperverlik ve sosyalizm gibi çelişmeli görevleri birleştirmek, Fransız sosyalistlerinin ölümcül bir hatasıydı. Eylül 1870'de çıkan Enternasyonal'in Manifestosunda Marx, Fransız proletaryasını yanlış bir milliyetçi düşünceyle saptırılmaya karşı uyarıyordu. Büyük Devrim'den beri esassız değişiklikler olmuş, sınıflar arası uzlaşmaz çelişkiler keskinleşmişti ve bir zamanlar bütün Avrupa gericiğine karşı mücadelede tüm devrimci

ülke birleşirken, şimdi proletarya, kendi çıkarlarını, kendisine düşman sınıfların çıkarlarıyla birleştirmiyordu. Milli utancın sorumluluğunu burjuvazi üstlenedursun, proletaryanın görevi burjuvazinin boyunduruğundan emeğin sosyalist kurtuluşu için mücadele etmektir.

Ve gayet doğal olarak burjuvazi «vatanperverliğini» gerçek yoldu kısa bir süre sonra ortaya çıkardı. Prusya ile alçakça bir anlaşmaya varan Versaille

hükümeti, acil bir görevi yerine getirmeye koyuldu. - kendisine büyük korkular veren Paris proletaryasının güçlerinin kökünü kazımak amacıyla saldırıya geçti. İşçiler Komün ve İçsavaş ilan ederek cevap verdiler.

Hernekadar sosyalist proletarya kendi içinde çeşitli gruplara bölünmüş idiyse de, Komün, burjuvazinin ilan etmekten öteye götüremediği demokratik görevleri proletaryanın bu birlik sayesinde sonuna kadar götüre-

bilmesinin en mükemmel örneğidir. Hiç de karmaşık yasama yollarına başvurmadan, iktidarı ele alan proletarya, son derece basit ve dosdoğru bir yoldan sosyal sistemin demokratikleştirilmesini yürüttü, bürokrasiyi lağvetti, ve bütün resmi memuriyetleri seçime bağladı.

Fakat iki hata bu büyük zaferin ürünlerini mahvetti. Proletarya yarı yolda durdu: «Gasp edenlerin gaspedilmesi» işine girişeceği yerde, ortak bir milli görev etrafında daha yüksek bir adaleti gerçekleştirme hayallerine kapıldı; örneğin bankalar gibi kurumlar ele geçirilemedi. «Yalnızca değişiklik» gibi Proudhoncu teoriler sosyalistler arasında hâlâ savunuluyordu.

İkinci hata, proletaryanın ağırlı alıncanlığı idi; düşmanlarını yok etme yerine onları ahlaki yönden etkileme yolunu seçti; İçsavaşta askeri hareketin önemini küçümsedi; Paris'te zaferini perçinlemek için Versaille'a kesin bir darbe vuracağı yerde durakladı ve Versaille hükümetine kanlı Mayıs Haftası için kara kuvvetlerini hazırlama fırsatı verdi.

Fakat bütün hatalarına rağmen Komün, 19. yüzyıldaki büyük proletarya hareketinin bütün bir örneğiydi. Marx, Komün'ün tarihsel önemine çok de-

ALT YAPI: Bir toplumun ekonomik temeli, o toplumun alt yapısıdır. İnsanlar yaşayacak durumda olmalırlar ki, tarih yapılabilsinler. İnsanların yaşayabilmek için yaptıkları ilk hareket, üretim hareketidir. İnsanların bütün diğer hareketleri bu üretim hareketine dayanır. Bu nedenle, bir toplumun alt yapısı, o toplumun ekonomik temeli demek olan üretim biçimi, üretimin güçleri ve ürünleri ilişkileridir.

ÜST YAPI: Bir toplumun ekonomik temeli demek olan alt yapı üzerinde oluşan kültür, siyasi kurumlar, sanat, din, felsefe, bilim, ideoloji ve benzerleri gibi toplumsal değerlerdir.

Bir toplumun ekonomik alt yapı üzerine oturur. Yani üst yapı alt yapı tarafından belirlenir. Ancak bu belirleme tamamiyle bir tek yönlülük içinde olmayıp diyalektik materyalizme göre karşılıklı bir ilişki ve etki vardır. Başka bir deyişle alt yapı üst yapıyı belirler, fakat üst yapı da alt yapıyı etkileyerek oluşturur ve geliştirir.

Diyalektik materyalizme göre; her etkileyen, etkilendiğinden etkilenerek oluşum gerçekleştirebilir. Tek yönlü etkileyip de etkilenmeyenlerin varlığını savunmak metafizik bir görüştür.

Örneğin bir çiftçinin üretimini alt yapı, düşüncesi üst yapı olarak ele alınırsa, gi-

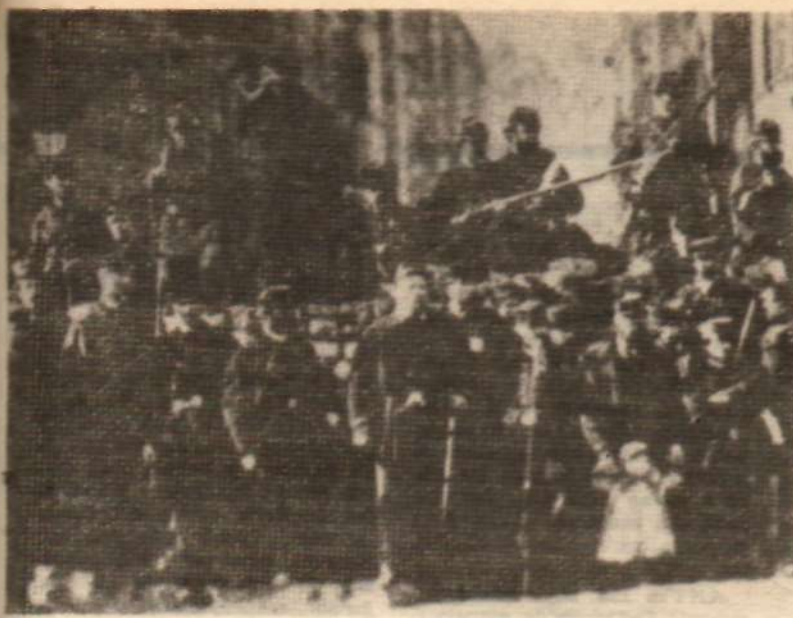
ni söyleyebiliriz: «Bir çiftçi, çiftçi gibi düşündüğü için çiftçi oluşmuş değil, çiftçi olduğu için çiftçi gibi düşünmüştür. Ancak çiftçi olmak çiftçi gibi düşünmeyi gerektirir ama, çiftçi gibi düşünmek de çiftçiliği oluşturur ve geliştirir. Yani: alt yapı üst yapıyı belirlerken üst yapı da alt yapıyı etkiler. Gelişme süreci, karşılıklı etkileme içinde oluşur.

İnsanlar içinde yaşadıkları ekonomik yapıya uygun düşünceler taşırlar. «Bir kulübede bir saraydakinden başka türlü düşünülür.» Çemışkezek'teki bir köy çocuğu ile Boğaz içinde bir köşkte oturan bir milyarder çocuğu farklı farklı düşünür. Her iki çocuğun düşüncesi de kendi kendilerinin ekonomik yaşantılarını etkiler.

Öğretmen Soruşturmasının Ortaya Koyduğu Gerçekler

İbrahim OSMANOĞLU

KOMÜNDE SİLAHLI PARİSLİLER

— İşçi sınıfının barikatlardaki mücadelesi —

ger veriyordu . eğer Versaille takımının Paris proletaryasının güçlerini ele geçirmek için harekete geçirdi, işçiler hiç mücadeleye girmeyip silah bıraksaydılar, proletarya hareketindeki bu zayıflığın, moral çöküntüsünün etkisi, işçi sınıfının savunma sırasında verdiği kayıplardan kat be kat üstün olacaktı. Komün'ün oldukça ağır olan fedakarlıkları proletaryanın genel mücadelesi içinde önem kazandı: Komün bütün Avrupa'da sosyalist mücadeleyi harekete geçirdi, işçilerin gücünü ortaya koydu, vatanperverlik hülyalarını yıktı, ortak millî amaçlar yolunda burjuvazinin harcadığı çabaya olan saf inancı mahvetti. Avrupa proletaryasına sosyalist devrimin görevlerini somut olarak ortaya koy-mayı öğretti.

Proletaryanın öğrendiği ders unutulmayacaktır. İşçi sınıfı, tıpkı Rusya'da Aralık hareketinde olduğu gibi, bu olaydan faydalanacaktır.

Rus Devrim'inden hemen önce, devrimi hazırlayan dönem i. le Fransa'da Napolyon'un egemenliği dönemi arasında belli bir benzerlik vardır. Rusya'da da otokratik klik ülkeyi ekonomik buhrana ve millî utanca sürükliyordu. Fakat yığın hareketleri için sosyal gelişim henüz gerekli koşulları yaratmadığından, devrimin patlaması uzun bir süre geriye atılmıştı ve gösterilen bütün cesarete rağmen devrim öncesi döneminin hükümete karşı birbirinden kopuk hareketleri yığınlarına iltisazlığına karşı patlamıştı. Yoru-cu ve sistematik bir çalışmayla yalnızca Sosyal Demokratlar, yığınları . kitle hareketi ve silahlı işçiler gibi, daha yüksek

düzeydeki mücadele biçimleri için eğitti.

Sosyal Demokratlar, genç proletaryanın «ortak millî» ve «vatanperverlik» hayallerini çöktürmeyi başardılar ve daha sonra kendi güçlerini kullanarak 17 Ekim Manifestosu'nu Çarın elinden zorla alıncaya proletarya bir sonraki kaçınılmaz devrim aşaması . silahlı ayaklanma . için bütün gücüyle hazırlanmaya başladı. «Ortak millî» hayallerini yıkan proletarya sınıf güçlerini kendi yığın örgütleri için yoğunlaştırmaya başladı. 1871 Fransız devrimine kıyasla Rus devriminin amaçlarının ve görevlerinin çok değişik olmasına rağmen, Rus proletaryası ilk defa Paris Komünü tarafından kullanılan aynı mücadele yöntemini işçileriyle kullandı. Komünden aldığı dersler sonucu biliyordu ki, proletarya barışçı mücadele yöntemlerini bir kenara atmamalıydı. Bunlar sıradan günlük çıkarlarına hizmet eder, devrim hazırlığı dönemlerinde de gereklidirler . fakat günü hiç bir zaman unutmamalıdır ki, bazı durumlarda sınıf mücadelesi silahlı çatışma ve işçilerin biçimine dönüşür; öyle zamanlar olur ki, proletaryanın çıkarları düşmanı açık silahlı çarpışma yoluyla insafsızca yoketmeyi gerektirir. Bu ilk kez Komün'de Fransız proletaryası tarafından tecrübe edilmiş ve daha sonra Aralık ayaklanmasında Rus proletaryası tarafından başarıyla uygulanmıştır.

Ve işçi sınıfının bu muhteşem ayaklanması bastırıldıysa, da bir ayaklanma daha olacaktır ki, bu ayaklanma proletarya düşmanlarının güçlerini etkisiz hale getirecek ve sosyalist proletarya bundan tamamiyle galip olarak çıkacaktır.

Öğretmen boykotu üstüne yaptığımız soruşturma, ANT'nin bundan önceki sayısında sona erdi.

Soruşturmaya giriş yazımızda da belirttiğimiz gibi, Türkiye'deki devrimci hareketin doğru bir stratejide gelişmesi, Türkiye devrimcilerinin bilimsel sosyalizmin rehberliğinde teori ve eylem birliğine varması yolunda bu tip eylemlerin sonuçlarının değerlendirilmesi yararlı olur kanısıyla bu soruşturma yapılmıştır. Nitekim soruşturmaya cevap aldığımız kişiler de aşağı yukarı bu noktada birleşmişlerdir.

TÖS Genel Başkanı Fakir Baykurt, İLK-SEN Genel Başkanı Kenan Keleş, TÖS eski genel başkanı Feyzullah Ertuğrul, asistan Mehmetcan Köksal, İTÜMMİFÖB başkanı Ersin Kaya ve İşçi Birliği Başkanı Bekir Belovaçıklı cevaplarında «öğretmen boykotunun nedenlerini bugünkü bozuk düzene bağladılar. Yine çoğunlukla, öğretmen boykotunu Türkiye'deki devrimci hareketin bir halkası olduğunu ve bu eylemin işçi sınıfı eylemleriyle bir paralellik gösterdiğini belirttiler. Yalnız Mehmetcan Köksal, işçi sınıfı ile egemen sınıflar arasındaki mücadelede, öğretmenler boykotu sınıfsal bir ittifak niteliği ile ortaya çıkacak özelliklere sahip değildir» diyerek, arka-sından öğretmenlerin «sınıfla aydınlatılabilecek bir ittifakta yerlerini alabileceklerini» ekliyor.

Bekir Belovaçıklı öğretmen boykotunu küçük burjuvazinin okuması kesiminin ileri bir hareketi olduğunu söylüyor ki, bu doğru, ancak «düzenin değişmesi açısından öğretmen boykotunu devrimci bir eylem saymaması» konusunda yanıldığını ve meseleyi işçi sınıfının ittifakları çerçevesinde değerlendiremediğini belirtmek isterim.

Soruşturmaya katılanların birleştiği en önemli noktalardan biride, «Kemalist ideolojinin hararetle tartışılıp savunulduğu bu ortamda, devrimci hareketin fiili öncüsünün işçi sınıfı olduğunu, işçi sınıfının öncülüğündeki devrimci eylem başarılmasından, işçi sınıfı ve müttefiklerinin iktidarı kurulmadan ezilen sınıf ve tabakaların kurtulamayacakları gerçeğini ortaya koymalarıdır.

Okuyucular soruşturma cevaplarını elbette okuması ve değerlendirmelerini de yapmışlardır. Biz sadece bir iki önemli gördüğümüz noktaya dokunduk. Bunu noktaladıktan sonra, boykot eyleminin ve soruşturma cevaplarının ışığında meseleyi biraz daha açmak istiyoruz:

Bugün ülkemizde herhangi bir sorunu (diyelim ki eğitim sorunu, sağlık sorunu, konut sorunu, köy sorunu vb.) ele alıp çözümlemenin asla olanacağı yoktur. Çünkü temelinden bozuk bir düzende tek tek sorunları yüzyenden reformlarla çözümlenemeye kalkışmak yılların yağmuru ve karı altında harab olmuş bir yapıyı sarsmadan burasından onarmaya kalkmaktan farksızdır. Çıkar yol, o yapıyı yıkıp, yerine yeni ve sağlam bir yapıyı oturtmaktır.

Türkiye'deki devrimci mücadelenin hedefi de bu düzen değişikliğidir. Akla kara gibi ortadadır ki, Türkiye Amerikan Emperyalizminin etkisi altındadır. Amerikan Emperyalizmine alıkışan egemen sınıf ve tabakaları onların politik iktidarları, bunların baskı ve sömürüsü altında ezilen yoksul sınıf ve tabakalar vardır. Bu sınıf ve tabakalar, işçiler, köylüler, memurlar, öğrenciler, öğretmenler ve dar gelirli yurttaşlardan oluşur. Dolayısıyla bunların eylemleri, başkaldırıları, kendilerini ezen sınıf ve tabakalara karşıdır. Bu eylemler başarıya ulaştığında, ezen sınıf ve tabakalar tasfiye edildiği yerde düzen değişikliği gerçekleşmiş ve ayrıcalıklar ortadan kalkmış olacaktır.

Tartışmasız kabul edilmek gerekir ki, Türkiye'de (devrimi gerçekleştirmiş tüm ülkelerde olduğu gibi) nihai hedefi sosyalizm olan devrimci mücadelede öncü işçi sınıfıdır. Devrim ancak onun ideolojik, politik, örgütsel ve fiili öncülüğünde gerçekleşir. Ancak işçi sınıfı bu öncülük görevini yerine getirirken çıkarı kendi çıkarı ile çatışmayan sınıf ve tabakaları da devrimci ittifakı içine almak zorundadır.

Egemen sınıflarla işçi sınıfının mücadelesinde başta köylüler, olmak üzere, dar gelirli yurttaşların, memurların, öğrencilerin ve öğretmenlerin yeri elbetteki işçi sınıfının saflarında olacaktır. Nitekim köy-

lülerin toprak ısgalleri, devrimci gençliğin eylemleri, öğretmenlerin boykotu egemen sınıfların ekmeğine yağ sürmemektedir herhalde. Aksine işçi sınıfının devrimci mücadelesine destek olmaktadır.

Son yıllara kadar devrimci mücadele halk yığınlarına yansıyanamıştır Türkiye'de. Egemen sınıfların duvarını aşmak pek kolay olmamıştır. Ancak son yıllarda maddiyonun öbür yüzü çıkmıştır ortaya.

Devrimci mücadelenin halka yansımalarında öğretmenin görevi oldukça önemlidir. Öğretmenler yoksul halk çocukları oldukları gibi, görevleri gereği de halkın içindedir. Köyde ve kentte bu böyledir. Bundan ötürü öğretmenin her devrimci eylemi halka daha kolay yansıyacak ve onları bilinçlendirecektir. Ancak bu hayli ağır olan görevi yerine getirecek olan öğretmenin ilkin kendisini bilimin verileriyle donatması, ülke sorunlarının çözümünün gelip nereye dayandığı gerçeğini bilmesi gerekir. Bu işi tek tek yapan öğretmenlerin sayısı az değildir. Bu sayıyı çoğaltmak, devrimci kitle eğitimine hız vermek de öğretmen sendikalarına düşmektedir.

Burada ilk aklımıza gelen öğretmen lokallerinin ve büyük kentlerdeki TÖS şubelerinin durumu oluyor. Öğretmen lokalleri maalesef girilecek gibi değildir. Birer kumarhaneden farksızdır. Bir okuma salonuna, okunacak diye dokunur bir tek kitaba, dergiye rastlamak mümkün değildir. Bu konuda TÖS Genel Başkanı çok konuştuk. Ama gel gör ki, konuşmakla değil, yapmakla oluyor bu işler. Büyük kentlerdeki TÖS şubelerinin çalışmaları da yetersiz. Yapılması gereken eğitim çalışmaları, bilimsel seminerler, sendikacı eylemler yapılmamaktadır. Hatta bazı şubelerde (bunu genel merkez çok iyi bilir) sendikacılık yerine dükkancılık yeğ tutulmaktadır. Yapılacak şey, şubelerin büro çalışmalarını sürdürme alışkanlığından vazgeçerek, bulundukları yerli halkla kaynaşacak şekilde birer eğitim merkezi haline dönüş-türmeleridir.

Öğretmenlerin sosyal, kültürel yapılarını, çevre gözlemlerini, istek ve düşüncelerini saptayacak bir bilimsel anket sonuçlarından öğretmen sendikaları hâlâ yoksundur. Daha ilk deneyde %80 öğretmenin katıldığı bir boykot başarısızdır. Hiç değilse bundan sonraki davranışları saptamak için adı geçen bilimsel anketin (boykot konusunu da içeren) tüm öğretmenlere uygulanması gerekmektedir.

Gelelim TÖS - İLK-SEN birleşmesini: TÖS bugün gerici çevrelerin husumetini, şüphelerini üzerine çeken güçlü bir örgüttür. Halkla en yakın ilişkisi olan bir örgüt. Politik iktidarların ve egemen çevrelerin korkusu da burdan gelmektedir. Onlar öğretmenlerden değil, öğretmenlerin uyardıkları halk yığınlarından korkmaktadır. Bunun için de öğretmeni bölmek, parçalamak peşindedirler. 42 tane öğretmen sendikasının türeyişi bundandır. Ama TÖS ve İLK-SEN hariç hiçbirinin varlığı belli değildir.

Boykot eylemini birlikte yürüten bu iki sendikamız artık birleşme zamanlarını gelmiştir. Eğer Türkiye öğretmenlerinin daha çok güçlenmesi ve Türkiye halklarının devrimci mücadelesinin başarıya ulaşması amaçsa (bunun dışında amaç düşünülemez) TÖS ve İLK-SEN en kısa sürede aynı çatı altında toplanmalıdır. Sendika genel merkezleri işi şimdiden ele almalı, kararlarını şubelere ve öğretmenlere bildirmelidirler. Bu konuda duygusal olmak, laf yarıştırmak en azından davaya ihanet olur. Soruşturmamıza tutarlı cevap veren İLK-SEN Genel Başkanı sayın Kenan Keleş de bu konuda büyük sorumluluklar düsmektedir. Saflarımız aslında o zaman güçlenecektir.

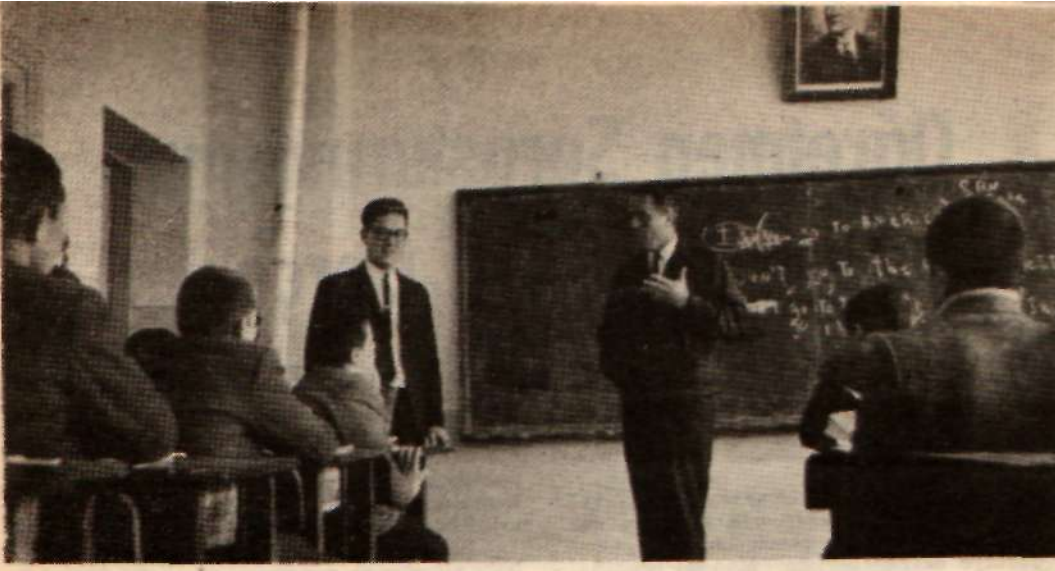
Sendika genel merkezlerinin ivedilikle ele alması gereken konulardan biri de, üye ödentilerini 5 liradan en az 10 liraya çıkarmalarıdır. Boykot sırasında masraflar bir yana bugün yüzlerce açtıkları öğretmenlerin maası sendika kasasından ödenmektedir. Danıştay'a açılan davaların masrafları büyük rakamlara ulaşmaktadır. Buna karşı 5 lira ödentisi gerçekten gülünçtür.

Bütün saydıklarımız ve daha sayılacak bir çok önemli konuların tezelden ele alınması, gelecekteki eylemlerimizin daha etkili olmasını sağlayacaktır.

Nehru'nun kızı İndra Gandhi'ye mektupları

Sosyal Devrimler Ulusal Savaşlar

Fiyatı: 15 Lira

● Barış Gönüllüleri örgütünü emperyalist amaçlarla ilk kurduran Kennedy olmuş, örgütün başına da güvenilir adamı olarak, kayınbiraderi Sargent Shriver'i getirmişti. Resimde, bu casusluk örgütünün başı olan Shriver Ortadoğu ve Türkiye'ye yaptığı turnede bir Türk okulundaki inceleme sırasında görülüyor...

Barış Gönüllüleri, Amerikan emperyalizmini suçluyorlar!

«Geri ülkelere yardım» maskesi altında Amerikan emperyalizminin ve militarizminin sömürsünü sürdürmek üzere dünyanın dört bir yanına, bu arada Türkiye'ye de, gönderilen barış gönüllülerinden bir grup, gittikleri ülkede Amerika'nın gerçek niyetlerini ve kendilerine verilen misyonun içyüzünü anladıktan sonra Amerika'ya döner dönmeyiz «Yurda Dönen Barış Gönüllüleri Ulusal Kurulu» (CRV) adı altında bir örgüt kurmuşlar ve devrimci mücadeleye girişmişlerdir.

Amerikan emperyalizmine büyük bir darbe olan örgüt ilk siyasal bildirisini geçenlerde yayınlamıştır. Türkiye'de barış gönüllülerine etkin bir mücadelenin başlatıldığı şu günlerde, bu mücadelenin zorunluluğunu ve güçlendirilmesi gerektiğini göstermek üzere CRU'nun ilk siyasal bildirisini aynen veriyoruz:

«Yurda Dönen Barış Gönüllüleri Kurulu (CRV), Asya, Afrika ve Latin Amerika'da gönüllü olarak çalışan kimselerin kurduğu bağımsız bir ulusal kurumdur. A.B.D.'deki siyasal ve ekonomik kurumların adaletsizlik üzerine kurulduğuna inanarak bizler, ülkemizin toplumsal yapısında ve başka ülkelerle, özellikle üçüncü dünya ile ilişkilerinde kökten değişiklikler yaratmayı amaç edindik. «A.B.D. vatandaşları olarak bizlere, Amerikan toplumunun demokratik ilkelerine ve adaletine dayandığı, hükümetimizin bütün dünyada özgürlüğü ve zenginliği yaymaya ve savunmaya çalıştığı öğretilmiştir.

«Bugün yaşadığımız iyice anlıyoruz. A.B.D. hakkındaki umutlarımız kırılmış. Vietnam'lı ve dünyanın dört bucağındaki başka insanların kulları altında gömülü, yatıyor. Bizim desteklediğimiz amaçlarla - uygulamada gördüğümüz biçimle - A.B.D.'nin dış ülkelerdeki programları arasındaki büyük uçurum, bizi, bu uygulamaların herkesçe kabul edilen yorumunu yadsımaya götüyor. Kabul edilmesi son derece güç olan şu gerçeği biz, gözlerimizle gördük: zayıf ve ezilen insanların savunucusu olmak şöyle dursun, A.B.D. hükümeti aslında bizim ülke-miz de dahil, dünyanın hemen bütün ülkelerinde özgürlük, adalet ve zenginliğin amansız düşmanıdır. Ençok ilerlemeden yana sayılan topluluklar, ABD hükümeti için en büyük tehlike kaynaklarıdır. A.B.D.'nin tutumunun bugün, dünyanın büyük bir kesiminde sürüp gitmekte olan ve toplumsal gelişmeden yana olan kavgaların çağına aykırı düştüğüne inanıyoruz.

«Zayıf güçlülere yönetilmesine dayanan bu düzen emperyalist bir düzendir. Zenginliğin özel ellerde toplanmasına, hammadde kaynaklarının ve işgücünün özel çıkarlar uğruna sömürülmesine dayanan kapitalist bir düzendir. Bu düzen silah zoruyla kurulmuştur. Bu düzenin başlıca savunucusu ve

koruyucusu bugün A.B.D.'deki üst sınıflardır. A.B.D.'nin Kore ve Vietnam'da doğrudan askeri hareketlere girişmesi, Guatemala ve Kongo'da yeraltı eylemlerinde bulunması, dünyadaki diktatörlüklerle işbirliği etmesi, kendi ilkesi içinde baskı siyaseti yürütmesi bundandır.

«BUNDAN SONRA ŞU İLKELER İÇİN SAVAŞMAYA ANT İÇİYORUZ:

«İSTEDİĞİMİZ TOPLUMSAL DÜZENİ SEÇMEK: Bütün insanların istedikleri toplumsal düzeni seçme ve kurma hakları vardır. Oysa A.B.D. hükümeti askeri, siyasal ve ekonomik gücünü kullanarak bu hakkı A.B.D.'de dahil olmak üzere bir çok ülkede hiç durmadan engellemektedir. Bu yüzden bu güçlerin yok edilmesi gerekir.

«DÜNYADAKİ ZENGİNLİKLERİN DENGELİ OLARAK DAĞITILMASI: Dünyadaki zenginlikler doğal kaynaklar yeryüzünde yaşayan tüm insanlardır. Oysa dünyadaki kaynakların çoğu, büyük ve yeni bir sömürü düzeniyle birkaç güçlü ülkenin, özellikle A.B.D.'nin elinde toplanmıştır. Bu düzenin değiştirilmesi gerekir.

«YENİ TOPLUM, YENİ İNSAN: İnsanın insana sömürmesine, zenginliğin dağılımındaki büyük dengesizliğe son verilmeli, yeni bir toplumun, yeni bir insanın en iyi biçimde gelişmesini sağlayacak koşullar bulunmalıdır. Bu yeni toplumda zenginlik toplumsal olarak üretilmeli, zenginliğin denetim ve kullanma hakkı bireylerin kendilerine ait olmalıdır.

«DEVİRİM: A.B.D.'nin önderliğindeki uluslararası kapitalist düzen yıkılmadıkça bu amaçlar gerçekleştirilemez. Şiddetle kurup şiddetle dayanarak sürdürdükleri bu düzeni, kontrol eden yönetici sınıflar, elde ettikleri üstünlüklerden kolay kolay vazgeçemeyecekler, güçlerini korumak için şiddetle başvurmaktan da çekinmeyeceklerdir. Bu gerçek, milyonlarca insanın hayatı bahasına öğrenilmiştir. Dünyanın ezilen insanları bu yüzden, özgürlüklerini kazanmak için tek çıkar yolun devrimci silahlı savaş olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardır.

«EYLEM VE KAVGA: Yukarıdaki amaçları gerçekleştirmek için ant içmek, uygulamada şunları yapmak demektir:

- Emperyalizmi yıkmaya yönelik eylemlere girişmek,
- Bizimle aynı amaçlara yönelik başka eylemci kuruluşlarla işbirliği etmek,
- Dünyanın devrimci halklarıyla yakınlık kurmak ve karşılıklı yardımlaşma,
- Eylem, eğitim araştırma ve örgütlenmeye devrimci bir bilinç yaratmak.
- «Gelişmeye giden yolda tüm fırsatları kullanmak herkesin hakkıdır. Bu hakkı yadsıyan alçaktır, bu hakkı istemiyen korkaktır, bu hakka aldurmuyan tutsaktır, bu haktan yararlanmıyan ölüştür. DÜNYA TÜM İNSANLARIN OLACAKTIR. İSTENEN BU OLMALIDIR.» Eugene Debs. 1904.

Çağımız emperyalizmin tam bir çöküşe, sosyalizmin ise dünya çapında zafere doğru kostuğu bir çağdır. Emperyalizm dün Küba'da, Kore'de Vietnam'da, bugün Laos'ta büyük yaralar almıştır.

Bugün emperyalizmin direndiği, direndiği için de bütün güçlerini seferber ettiği bölge Ortadoğu bölgesidir. Ortadoğu yakın günlerin ateş çemberi olacaktır. Emperyalizm bu yörede savaş açmıştır. Ve bu savasta mağlup çıkan yine emperyalizmin kendisi olacaktır.

ANT'nın 158. sayısındaki yazımızda Ortadoğu'da emperyalizmi kendine bağlı bütün unsurlarıyla yoketmek, emperyalizme bu bölgede kesin darbeyi vermek amacıyla ORTADOĞU DEVRİMİ ÇEMBERİ'nin oluşturulmasını önermiş-tik. Özlü, emperyalizme kesin darbeyi vermekte ve Ortadoğu gerçeklerinde yatan bu görüş

kısa zamanda güç kazanmaya başlamıştır. Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin görüşlerini savunan «El Hürriye» gazetesi yukarıda sözü edilen yazıyı basarak, Filistinli devrimcilerin tartışmasına sunmuştur. İranlı devrimci, Kıbrıs'lı devrimci kardeşlerimiz de aynı coşkuyla Ortadoğu'da emperyalizme hep birlikte vurabilmeyi alkışlamak-tadırlar.

Son dünya olaylarına bir göz atarsak - ABD'nin Türkiye, İran, Filistin ve Afrika'ya resmi adamlarını göndermesi, Ortadoğu'da çeşitli ülkeleri birbirine düşürmek için yapılan kopmolar, Libya, Yunanistan

Papaz'a değil, Ortadoğu'ya suikasttir bu!

Haydar FARUK

Bugüne kadar emperyalizme hizmet eden Rauf Denktaş ve Fazıl Küçük

MAKARIOS'a yapılan son suikast teğebbüsü, emperyalizmin yeni oyunlar tezgahladığı Kıbrıs'ta yeni olaylara yol açmıştır. 8 Mart günü bindiği helikoptere ateş açılan Makarios bu suikast teğebbüsünü kolayca atlattır. Gerçekte bu, Makarios'a yapılan ilk suikast teğebbüsü değildir. Ocak ayı içinde de böyle bir teğebbüsler açığa çıkarılmıştır.

Suikast teğebbüsüne geçenler henüz kesin olarak bulunamamıştır. Bu hareketten en çok eski bakan Polikarpus Yorgacis sorumlu tutulmaktadır. Suikast teğebbüsü sonrasında bir yığın tutuklanma olmuş, yetkili kişiler bu tür şiddet ve şiddet hareketlerini takbih ettiklerini açıklamışlardır. Gerçekte bunlar büyük bir önem taşımamaktadır.

Hızla kesin bir çöküşe giden emperyalizm Kıbrıs'ta yeni yeni hareketlere girişmektedir. Ve bu son olay da emperyalizmin ajanı oldukları su götürmez olan sağcı örgütlerin işidir. Bağış-

kopos Makarios da, objektif olarak, emperyalizmin dümenşu-yupdadır; bugünkü Kıbrıs politikası da bunun en açık örneğidir. Ne var ki, Makarios'un kısa vadedeki politikası, çöken ve ou çöküş ile birlikte her geçen gün biraz daha maceracı olan emperyalizmin işine gelmemektedir.

Makarios zaman zaman Yunanistan'daki «Albaylar Cuntası»na başvurmakla birlikte, bu dönemde Yunanistan'a bağlanmanın faydadan çok zarar getireceği görülmüştür. Ve Kıbrıs'taki önemli kişiler arasında bir denge politikası güderek en azından bugünkü statükoyu bir dönem için muhafaza etmekten yanadır. Makarios'un bu kısa vadeli dengeli tutumu, emperyalizmi ve onun kızgın masaları kafatasçı unsurları kızdır-makta ve onları en kısa yoldan Enosis'i gerçekleştirmeye planları yapmaya itmektedir.

Üstelik Makarios'un Kıbrıs'm NATO'ya alınması konusundaki görüşleri de sağcıları kızdır-

Gizli Belgelerle Barış Gönüllüleri
Müslim Özbalkan

280 sayfa 10 Lira. Genel Dağıtım:
ANT YAYINLARI - P.K. 701
Sireci - İSTANBUL

Ortadoğu Devrimci Çemberini Güçlendirelim...

ve İsrail'in uçaklar satın alması, Biafra - Nijerya olayları, Ortadoğu'da çeşitli saldırılar, uçak düşürmeler, bombalamalar, katliamlar, «Diyarbakır Sabotajı» yalanı, Laos halkının zaferi, Kıbrıs olayları vb. gördük ki, Dünya devrimci hareketinin önümüzdeki merkezi Ortadoğu olarak belirlenmiştir. Ve Ortadoğu'daki devrimci mücadele Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da verilen dünya devrimci mücadelesinin bir parçası olarak gelişecektir.

Tekelci kapitalizm Ortadoğu'da sıkışmaktadır. Güney Yemen, Zafar halklarının zaferi, Filistin devrimcilerinin mücadelesi, Kıbrıs ve Türkiye halklarının mücadelesi, İran'da, Irak'ta, Lübnan'da, Mısır'da, Suudi Arabistan'da, Kuveyt'te, Bahreyn'de gelişen devrimci hareketler ve işçi sınıflarının güçlenen mücadelesi

emperyalizmin Ortadoğu'da çöküşünü hazırlamaktadır.

Saldırgan emperyalizm son bir gayretle Ortadoğu'da tutunabilmenin yollarını aramaktadır. Emperyalizm, Ortadoğu'da helenizmi ve siyonizmi kullanarak halkları zayıf ve dağılmış bir durumda tutabilmek için her yola başvurmuştur. Gerici hükümetleri, Yunanistan'ı, Suudi Arabistan'ı, Kuveyt'i, İran'a bu yolda kullanmakta, devrimcilere baskı yapmakta, halkları bölmekte ve çeşitli provokasyonlara girişmektedir.

Türkiyeli devrimcilerin Ortadoğu meselelerinden soyutlanmış bir antiemperyalist mücadelesi olamaz. Ortadoğu'da gerçek bağımsızlıklar ancak emperyalizmin kendine bağlı tüm unsurlarıyla Ortadoğu'dan bir bütün olarak kovulmasıyla elde edilecektir. Ortadoğu'da bir ülkenin diğerlerinden önce bağımsızlığını elde etmesi yet-

meyecektir. O devrimci iktidarın bağımsızlığını koruyabilmesi ve sosyalist kuruluşa yönelebilmesi ancak emperyalizmin tehditlerini, yeniden sızınlarını önleyebilmek ile mümkün olacaktır. Nihai hedef sosyalizm yolunda, kesintisiz devrim süreci içinde bir yandan ülkedeki antiemperyalist mücadele geliştirilirken, öte yandan bu antiemperyalist kavganın bütünleştirilebilmesi ve gerçek hedefine ulaşabilmesi için **ORTADOĞU DEVRİMCI ÇEMBERİ** içinde ortak mücadele vermek gerekmektedir. Ortadoğu'da emperyalizme karşı mücadelenin gerçek başarısını ülkesel kâğıtlarda düşünmek bu kavgayı tamamen reddetmek olacaktır. Ortadoğu'nun bugünkü koşulları içinde ülkedeki antiemperyalist mücadelenin gerçek hedefinin ancak Ortadoğu Devrimci Çemberi içinde gerçekleştirileceğini düşünmemek vada buna

karşı çıkmak emperyalizme teslimiyet, kapitülasyonizm olacaktır. Emperyalizmin ancak savaş bölgesi olarak ilan ettiği Ortadoğu'da antiemperyalist mücadelenin ülkesel başarısını düşlemek, Ortadoğu halklarının, Türkiye, Kıbrıs, İran, Arap, Kürt halklarının ortak cephesi dışında bu kavganın gerçek hedefine ulaşacağını sanmak ve bunu savunmak tam anlamıyla oportünizm olacaktır. Ülkelerinde proletaryanın siyasi, ideolojik, örgütsel ve fiili öncülüğünde antiemperyalist mücadele verecek ve ülkeyi sosyalizme götürecektir. Ortadoğu devrimcileri bu gerçeği unutmamalıdır.

Görevimiz, maceracılaşmaktan, bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda, dünya devrimci hareketinin bir parçası ola-

rak Ortadoğu'da emperyalizmi kendine bağlı bütün unsurlarıyla birlikte yoketmektir: Ne emperyalizme ve onun geçitli uşaklarına teslimiyet, ne de maceracılaşma kapılmak; fakat Ortadoğu'da emperyalizme en kesin darbeyi vurmak...

Bu amaçla, gelişen Ortadoğu Devrimci Çemberi'ni tüm teorik, tarihi ve somut hareket hakkındaki bilgilerle, ortak çaba ve sürekli dayanışmalarıyla güçlendirmek en acil görevimiz olmaktadır.

ORTADOĞU DEVRİMCI ÇEMBERİNİ GÜÇLENDİRELİM.

ORTADOĞU DEVRİMCI ÇEMBERİ İÇİNDE PROLETER İDEOLOJİSİNİ ÖNCÜ KILALIM.

Faruk PEKİN

KIBRISTA NÖBET BEKLEYEN TÜRK KADINI
— Halkı halka düşman edenleri bilelim —

● ANT'nin 138. sayısında yayınlanan «Emperyalizme Karşı Ortadoğu Devrimci Çemberi Kurulmalıdır» çağrısı, Arap devrimcileri arasında büyük yankı yaratmış, bu çağrının Arapça çevirisi, Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin görüşlerini savunan El Hürriye'nin 9.2.1970 tarihli sayısında yayınlanmıştır. Yukarıdaki kışede, El Hürriye'nin «Türkiye Solu Çağrıda Bulunuyor» başlıklı köpürü görülmektedir.

bakmak zorundadırlar. Atı alan Üsküdarı geçmektedir. Bu kişilerin bugünkü politikası, Türkiye'deki emperyalizmin işbirlikçi hükümetin tutumundan da geride, tam bir uyutma politikasıdır.

Bugün Kıbrıs'ta mücahit ordusu, polisi, yasama ve icra organları, bayrağı, uluslararası tanınmış nakli, ayrı bir dili, kültürü ve dini olan bir Türk topluluğu ile aynı özelliklere sahip bir Rum topluluğu vardır. Bu gerçeği unutmamak gerekir.

Kıbrıs Meselesi ancak ve ancak, hiçbir yabancı ülkenin dış müdahalesi olmadan, Kıbrıs halkları arasında çözümlenecektir. Kıbrıs'taki halkların kardeşçe ve özgürce bir arada yaşaması, tarafsızlaştırılmış, emperyalist üslerden arındırılmış bağımsız bir Kıbrıs ile gerçekleştirilecektir.

Kıbrıs'taki Türk yöneticilerin bu çizgide kavgaya vermeleri gerekmektedir. Ne emperyalizme ve onun ajanları seven Rumlara teslimiyet, ne de Kıbrıs Türkleri arasında güven duygularının yayılmasını sağlamak. İşte görev bunlar olmalıdır. Halkların özgürlüklere kavuşması çok çetin bir iştir ve ancak doğru strateji ve taktikleri izleyebilen halklar zafere daha çabuk ulaşabilir.

Düşmanla savaşta kendi şartlarında kabul etmek, ama bu şartları yaratmak için vargüçlünce çalışmak en doğru yol olmalıdır. Yunanistan'da demokratik ortam olmadıktan söz eden Kıbrıs Türk yöneticileri, aynı hassasiyeti Türk kesimi

için gösterememektedirler. Devrimci unsurlar çoğu kez başın altında tutulmaktadır. Ve bir dönem sonra karşılarında doğru çizgiyi savunan bir yığın gerçek devrimci görecektir olan Türk yöneticiler çağırılacaktır. Türk yöneticiler, emperyalizme ve Enosisçi rumlara karşı bütün gerçekçi stratejik ve taktik meseleleri çözmek ve doğru çizgide kıyasıya kavgaya vermek zorundadırlar. Bunları yapmadıkları takdirde gerçek devrimci genç unsurlar yönetimi ele geçirecektir.

Ortak düşman İngiliz emperyalizmine, Amerikan emperyalizmine karşı çıkmak yolunda ilerici Rumlarla birlikte çalışma yolları her zaman aranmalıdır. Emperyalizme Ortadoğu'da kesin darbe vurabilmek için «Ortadoğu Devrimci Çemberi» içinde mevcut bütün antiemperyalist güçlerle ilikili kurulmalıdır. Giderek halkların kardeşçe birlikte yaşayacağı Kıbrıs'ı yaratmak için gerekli bütün çalışmalar sürdürülmelidir. Bu çalışmalarda «ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı» ilkesine hiç sakte vurulmadan, emperyalizme ve sovenist Rumlara teslimiyetin en ufak bir şüphesi getirilmeden kahrmanca savaşılmalıdır. Bunun dışındaki bütün çözümleri geçici olacaktır ve Kıbrıs Türkleri emperyalizmin ve sapık ırkçı ideolojilerinin kurbanı Rumların eline düşürmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Zafer şu yada bu kiliğin, şu yada bu sovenist topluluğun değil, kardeşçe ve özgürce aynı topraklar üstünde yaşayacak olan halklarındır.

MAKARIOS

— Artık denge bozuldu! —

maktadır. Kıbrıs'ın NATO'ya üs vermesi yada Kıbrıs'ın NATO'ya katılması hakkında sorulan sorulara Makarios özet olarak cevap vermiştir: «ENOSIS gerçekleştiği zaman Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası haline gelecektir. Yunanistan da NATO'nun bir üyesi olduğuna göre

Kıbrıs otomatik olarak NATO'ya girmiş olacaktır.»

Makarios'un bu görüşü, Kıbrıs meselesinde Enosis'ten yana olmayan Sovyet Rusya görüşü ile birleştirildiğinde, emperyalistlerin ajanları tarafından iyi-ce istismar edilmektedir. İlerici Rumlar bu konuda Makarios'u desteklemekte ve NATO'ya girmenin, emperyalizmin tam olarak kucağına düşmek olduğunu, Kıbrıs'ı emperyalizmin nükleer üssü haline getirmek demek olduğunu söylemektedirler.

Yunanistan'daki faşist rejim bütün ağırlığıyla iktidarı pekiştirmek isterken, Yunanistan'a oranla Kıbrıs'taki demokratik ortamdan çok memnun olan ve Enosis'in ancak Sosyalist bir Yunanistan ile mümkün olabileceği görüşünü savunan ilerici Rumlar, Makarios'un bu dengeli politikasını şimdilik desteklemektedirler.

Kıbrıs'ın geleceği konusunda zaman zaman birbirine düşen ilerici ve sağcı guruplar anlaşmazlığı da Makarios'u etkilemektedir. Makarios meşhur guruplar üstü adam rolünü artık çok zor oynayabilmektedir. Son günlerde Makarios'un şiddet taaraffarı satılık Rumlara yüz vermemesi yada en azından onların paralelinde sözler etmemesi, açık olarak her yerde Enosis'ten bahsetmemesi, bu gurupları kızdırmaktadır. Özellikle

Yunanistan'ın saldırgan emperyalist ülkelerden son model savaş uçakları ve hücumbotları alması, sınımlı Yunanistan'a dayamış olan güven rum tedhişçilerini iyice harekete geçirmektedir. Yunanistan'ın silahlanması Rumlara daha bir güven vermekte ve daha açık olarak Enosis diye bağırabilmektedir.

İşte böyle bir ortamda emperyalizmin maceracı unsurlarının, helenizmin baş temsilcisi Makarios'a suikast teşebbüsünde bulunması çok doğaldır.

Makarios'un ölümü ise Türklerin şu andaki durumunu daha da sarıscaktır. Emperyalizmin temsilcisi Makarios'un bugünkü dengeli tutumu Kıbrıs Türklerinin işine yaramaktadır. Maceracı Enosisçilerin bugünlerde çıkaracağı yeni bir iç savaş doğul olarak Kıbrıs Türklerinin aleyhine gelişecektir. Özellikle Yunanistan'da ve Türkiye'de emperyalizmin işbirlikçilerinin iktidarda olduğu düşünülürse, bu ortamın emperyalizme çalışan rumların işine yarayacağı açıktır.

Öte yandan Kıbrıs Türk ege-men çevrelerinin adamı olan Rauf Denktaş'ın bu suikast olayı karşısında yılmazca «Kıbrıs'ta Enosis gerçekleştiremeyecektir» demesi şaşırtıcıdır. Kıbrıs'ın bu sorumlu yöneticileri artık meseleye çok daha gerçekçi açıdan

SORUŞTURMAMIZIN SONUCU

Devrimci Yayınevleri zor bir dönemde...

TÜRKİYE'de devrimci teorinin öğrenilmesinde ve yayılmasında en büyük rolü oynayan devrimci yayınevlerin yöneticileri, yayın politikaları ve karşılaştıkları güçlüklerle okurlarımıza tanıtmak üzere düzenlediğimiz soruşturma geçen hafta sona ermiştir.

Ağaoğlu, Ataç, Bilgi, Bilim ve Sosyalizm, Cem, Çan, De, Doğan, E, Ekim, Gerçek, Hür, İzlem, Köprü, Öncü, Payel, Ser; Sol ve Toplum yayınevleri yöneticileriyle yaptığımız soruşturma genel olarak şu gerçekleri meydana çıkartmıştır:

● Devrimci yayınevlerinin büyük çoğunluğu devrimci teorinin tercüme eserlerle öğrenilmesi yolunda çalışma yaparlarken, bir kısmı da bu çalışmanın yanında Türkiye'nin somut şartlarının somut tahlilini gerçekleştirecek telif çalışmalarına yönelmektedirler.

● Ancak bütün bu çalışma ürünlerinin okurlara ulaştırılmasında devrimci yayınevleri büyük güçlüklerle karşı karşıyadır. Bu güçlüklerin başında «dağıtım» meselesi gelmektedir. Türkiye'de 600'ü aşkın kitabevi bulunduğu halde, devrimci yayınları satanların sayısı hiçbir zaman 150'yi aşmamaktadır. İl merkezlerinin dışında, devrimci yayınların girebildiği ilçe sayısı 6.7'yi geçmemektedir. Bunun başlıca nedeni, özellikle Anadolu'daki bayilerin çoğunluğunun siyasi eğilimlerinin sol kitaplara karşı olması, karşı olmayanların da egemen çevrelerin şiddetli baskı ve terörüne maruz bulunmasıdır.

Bazı yayınevleri, dağıtım sorununun çözülmesine çare olarak merkezi bir devrimci dağıtım örgütü kurulmasını önermektedirler. Ancak dağıtıcılarla yaptığımız temaslara, böyle merkezi bir dağıtım örgütünün büyük sermaye gerektirdiğini, esasen kitap yayınına zorlukla finanse edilebileceğini, devrimci yayınevlerinin böyle bir sermayeyi sağlayamayacağını; kaldı ki, merkezi bir dağıtım örgütü kurulsaydı, Anadolu'daki kitapçılar sol yayınları satmayı kabul etmediği için böyle bir dağıtımın gerçekleştirilemeyeceğini ortaya koymaktadır.

● Devrimci yayınevlerinin başlıca sorunlarından biri de, bilirdiği - savcı ikilisinin sol yayınlar üzerindeki anti - demokratik baskılarıdır. Bütün dünyada satış serbest olan nice kitaplar Türkiye'de faşist ceza kanunu maddelerinin kapsamına sokularak toplatılmakta, esasen maddi bakımdan büyük zarara sokulan yayıncılar ve mütercimler, ayrıca yıllarca mahkeme koridorlarında süründürülmekte, hattâ zaman zaman hapse düşürülmektedir. Ayrıca bir yayınevinin sık sık kitabının toplatılması, bayilerde de o yayınevinin yeni çıkardığı kitaplara karşı çekingenlik yaratmaktadır.

● Yayınlanan kitapların duyurulması da, günlük gazetelerin ilan fiyatlarının astronomik olması yüzünden, ilan yoluyla başarılamamaktadır. Günlük gazetelerdeki yazarların yaptıkları kitap tanıtımları ise, daha çok kişisel dostluklara dayanmakta, nice değerli eserin yayınlandığından kimsenin haberi olmamaktadır.

● Temel teorik kitapların çevirisinde, büyük terimoloji ve kavram hataları yapılmaktadır. Bunda bilimsel sosyalist terminolojinin Türkçe karşılıklarının belirlenememiş olmasının rolü olduğu gibi, konulara vakıf mütercimlerin daha büyük yayın müesseseleri tarafından angaje edilmiş bulunması yüzünden tercüme terimlerinin yanlış yapılmasının da etkisi vardır. Kaldı ki, tecrübeli mütercimler arasında da bir terminoloji birliği bulunmadığından, sosyalizmin bilimini ve devrimci teorileri öğrenmeye çalışan okulların kafalarında bir terim ve kavram kargaşası doğmaktadır.

● Yayınevleri arasında bir alan bölüşümü olmadıktan ve bir yayın disiplini sağlanmadığından, yayınevlerinin zaman zaman aynı kitabın tercümesi yüzünden çatıştıkları görülmektedir. Bu yüzden aynı kitaba hem iki ayrı mütercim emek vermekte, hem iki yayınevi ayrı ayrı aynı yatırımı yapmakta, hem de okuyucu iki ayrı tercümeden birini seçmek güçlüğü karşısında bırakılmaktadır. Amaçları devrimci yayından çok ticaret yapmak olan bir id «yayın korsanı» istisna edilirse, diğer yayınevlerinin gerçekten kötü niyet eseri olmayan bu tip çatışmaları, okuyucu iki tercümeyle birden alamayacağına göre, iki yayınevinin de zararına olmaktadır. Ayrıca, herhangi bir kitabı bir başka yayınevinin de çevirtip yayınlayabileceği endişesi, genellikle kitapların gereken özen gösterilmeden büyük bir süratle çevrilmesine yol açmaktadır.

● Bütün bu güçlüklerle ve imkansızlara ek olarak, kâğıt, dizgi, baskı, mücellit v.s. giderlerinin her yıl takriben yüzde 20-30 oranında artması da, devrimci yayınevlerinin sol kitapları daha düşük fiyatlarla yayınlayabilmelerini önlemektedir. Çoğunluğu dar gelirli olan ve bütçelerinden kitap için fazla fon ayıramayan devrimci okuyucular, genellikle bu sorunları ve fiyatın yüzde 25-40'ının bayi hissesi olduğunu bilmedikleri için, devrimci yayınevlerini kitapları yüksek fiyatla satmak, fahiş kârlar sağlamakla suçlamaktadırlar. Oysa sol kitapların satışı, bir kaç müstesna, normal olarak 2500'ü geçmemekte, bu yüzden çok yüksek görünen fiyatlar bile, yayınevlerine çoğu zaman maliyeti kurtarmak imkânını dahi sağlamamaktadır. Bu yüzden her yıl bir iki devrimci yayınevi tasfiye olmaktadır. Okur adedinin yayınlanan kitap sayısına oranla daha az artması nedeniyle bu yıl daha da zor bir döneme girilmiştir.

ANT, önümüzdeki sayılardan itibaren devrimci yayınlarının yayınladığı kitapları tanıtmaya başlarken, öte yandan da yukarıda sıralanan güçlükler üzerinde ayrı ayrı daha fazla durarak bunların hiç değilse belli ölçülerde bertaraf edilebilmesi için zaman zaman somut önerilerde bu-

Emin Türk'ün ölüm yıldönümü

Ölümünden 4 yıl sonra beraat eden devrimci

Türkiye sosyalist akımının seçkin düşünürlerinden Emin Türk Eliçin, dört yıl önce 16 Mart 1966 günü, çok değerli çalışmalarını tamamlayamadan ve «komünizm propagandası yapmakta sanık» olarak hayata gözlerini yummuştu. Eliçin, gedikli fetvacıların ve cumhuriyet savcılarının kendisine vurduğu «sanık» damgasından ancak ölümünün dördüncü yıldönümünde kurtulabilmiştir. Eylem Dergisi'nde yayınlanan «Türk Devrim İdeolojisinin Uğraklarına Bir Bakış» başlıklı yazı serisinden dolayı hakkında T.C.K.'nın 142. maddesine göre açılan dava dört yıl sürmüştü. Dördüncü Ağır Ceza Mahkemesi'nin verdiği beraat kararı nihayet geçen ay Yargıtay'ca onaylanmıştır.

Emin Türk Eliçin, 1906'da Nevşehir'in Genezin Bucacı'nda doğmuştur. 1929 yılında cumhuriyetin eğitim ordusuna öğretmen olarak katılan Eliçin, üç yıllık öğretmenlikten sonra yazdığı gerçekçi yazılardan dolayı açığa çıkartılarak «kıyım» uğratılan ilk devrimci öğretmenlerden biri olmuştur. Bir süre Türk Dil Kurumu'nda müme-yizlik yapan ve daha sonra kendi imkanlarıyla Almanya'ya giderek yabancı dil ve siyasi bilimler tahsil eden Eliçin, dönüşünde 1937'de Devlet Konservatuarı'nda Karl Ebert'in asistanlığına atanmış, fakat 1944'te «Türk İnkılabı» adlı eseri bahane edilerek Hasan Ali Yücel tarafından açığa çıkartılmıştır. Daha sonraki yıllarda bir yandan geçim mücadelesi verirken, bir yandan da çoğu yayınlanma imkânı bulamamış değerli düşünün eserleri veren Eliçin, son olarak Eylem Dergisi'nde Kemalist Devrim İdeolojisinin niteliklerini ve tarihteki yerini inceleyip bilimsel sosyalist açıdan eleştiren bu eserinden dolayı mahkemeye verilmiştir.

Dava açılması üzerine yayını yarıda kesilen ve Emin Türk'ün ölümünden dört yıl sonra beraat eden bu değerli incelemeyi değerli düşünürün ölüm yıldönümünde ANT YAYINLARI bir

bütün halinde ve «KEMALİST DEVRİM İDEOLOJİSİ» adı altında kitap olarak yayınlamıştır.

Emin Türk Eliçin'in bu eseri, sosyalistlerin Kemalizm karşısındaki tutumunun ne olması gerektiğinin tartışıldığı bu dönemde, Kemalizm'i şimdiye kadar pek göze alınamamış bir cesaretle ve marksist bir gözle incelemesi bakımından büyük önem taşımaktadır. Emin Türk Eliçin'i dördüncü ölüm yıldönümünde saygıyla anarken, kendisinin düşünce yapısını oluşturan ve Kemalizmin «sınıfsız toplum» imajını yıkan yaşamından bazı evreleri yine kendi kaleminden okurlarımıza sunuyoruz.

Köyden şehre çıkışının ilk yılı, Niğde Özel Muhasebesi'nin kapuska ve artık asker elbisele-riyle yaşatmaya çalıştığı öğretmen okulunun birinci sınıfında iken Cumhuriyeti ilan eden toprak başının üstünde gürlemişti. Orada ve Konya'da, öğretmen okulunun ilk iki sınıfında, öğrendiğim fizik kanunlarını ve modern ziraat usullerini babamın değerlinde ve tarlalarında uyguladığını görmek için gittiğim boş çabalardan sonra Ankara'da, üçüncü sınıfta, artık toplumsal ve siyasi ideolojilerle nazari alanda uğraşabileceğim kadar fikren gelişmiştim. Fakat Büyük Fransız İhtilali beni öyle bir şiddetle kendine çekmişti ki, artık ondan evvelki devirlerle pek dikkat edemiyordum. Bence gerçek insanlık «hukuku beşer beyannamesi» ile başlıyordu. «Terakkiperverler» muhalefeti, Kurt Sait İsyanı, Halit Paşa'nın ölümü gibi olaylar yavaş yavaş «Büyük Millet Meclisi»nin dinleyiciler locasında otururken «Konvansiyon»un içinde imişim gibi heyecanlanıyordum. Terakkiperverlerde «Jirondenler», Halk Fırkacılarında «Jakobenler», ruhbanın temsilcisi Ziya Hoca'yı yerin dibine geçiren Hamdullah Suphi'de «Danton»u, sert, kavgacı İsmet Paşa'da

«Robespierre», devrimci matbuatın sol kanadında durup her eşiye ve eskilere hırçın hırçın saldıran «Fahih Rifka»da «Maras»ı teşhis etmekte hiç güçlük çekmiyordum. Hatta o zamana bazı genç milletvekillerinde «Kamil Demulens» ve «Sen Jüster»leri görür gibi oluyordum. «İhtilal Mahkemesi» ise «İhtilal Mahkemesi»nin tıpkısı tıpkısına aynı idi. Ya Gazi? Ona benzecek hiç kimseyi bulamıyordum; yada daha doğrusu o, ihtilalin yazıcı ve yapıcılarının Napolyon da dahil hepsine benzeyordu. Sanki Monteskiyo, Volter ve Ruso'nun; Danton ve Robespierre'in, nihayet Napolyon'un ruhları onda birleşmiş göze sigmaz bir dev vücuda getirmişlerdi. Tarih Türk «Tiyer-seta»sına işte böyle eşli bulunmaz bir şans vermişti.

1927'de İzmir Öğretmen Okulu'nu bitirdiğim zaman, kendime, bastan sona Cumhuriyet tarafından yetiştirilmiş, ilköğretiler kadar onun fikirleriyle dolu genç bir havari gözüyle bakıyordum. Ben yalnız devrim devri tarafından geleceği kendisine emanet edilen genç nesle değil, aynı zamanda yine onun tarafından «Memleketin Efendisi» olduğu söylenen «Köylüye» de mensupum. Köylü ise zaten Türk «üçüncü sınıfının» ana unsuruydu. Onun için de köylünün efendi olması, başka deyimle egemenliği eline alması o olması pek tabii idi. Türk Devrimi - köylü demokrasisi. Fakat, diyor-dum, köylü asırlardanberi maddi ve manevi bir sömürli sistemin içinde yaşamış, korkunç bir kültürsüzlük yoksulluğuna da mahkum edilmiş bir halk unsuru-rudur. Kurtuluş savaşında gösterdiği erginliği, dış düşman tarafından en elemanter hayat kudretlerinin uyandırılmasına borçludur. Kurulan demokrasiye «efendice» elkoyabilmesi için süratle eğitilmesi gereklidir. Bir genç öğretmen olarak o zaman okul ve terbiyeye verdiğim bütün

EMİN TÜRK, HAZIM HİKMET'LE
— Emin Türk, asker paltolu olandır —

EMİN TÜRK ELİÇİN
- Suçu: Kemalizmi eleştirmek -

● Emin Türk ilk defa Resimli Ay Dergisi'nde «Köyümde Gördüklerim» başlıklı yazısıyla köy gerçeğini dile getirmiş, Sabiha Serterle birlikte mahkemeye verilmiştir. Emin Türk, mahkemeye canlı şahit olarak kendi köylülerini getirmişti. Resimde genç Emin Türk, köylülerıyla birlikte görülüyor.

yük önem işte böyle bir yargıya ve psikolojiye dayanıyordu.

İdealist demokrasizim ilk kuvvetli darbeyi, okulu bitirdiğim 927 yılının yazında verdi: O yaz bir seçim dönemine rastlamıştı, ben de köyümde bulunuyordum. Halk Partisi'nin bizim ilçedeki mutemedi, savaşta asker - kaçağı eşkiyaya yataklık etmiş, hem halı soymuş, hem hükümeti aldatmış bir mütegalibe idi. Halk Partisi adına ikinci seçmen olarak göstermeye muvaffak olduğu kendi adamlarının kazanmaları için vahşi bir hırsla çalışıyordu. Bunda beni, Cumhuriyetin genç öğretmenini, hükümete birşey yoktu. Çünkü «Devrim Fırkası, böyle derebey unsurlarını bile kendi arabasına koymayabilecek kadar akıllık gösteriyor» diye düşünmek zor değildi. Ama adam, zorlu bir hırsla tutuşturduğu cahil kafasının kara dumanları içinde, halka şöyle bağırıyordu: «Sizin kanun dediğiniz Gazi'nin parmağının ucundadır, onun bir işaretine karşı çıkacak bir teşkilatı esaslıya maddesiz bile yoktur. Onun Fırkasının gösterdiği adaylara oy vermektan kimse kaçınmaz, çünkü o kanundan üstündür!» İki yedeksubay tarafından yönetilen muhalefet ise, nisbeten daha temiz insanlardan meydana gelmişti ve kanun dilini daha iyi konuşmayı biliyordu. Onların muhalefeti ise zaten partiye karşı, partinin herhangibir prensibine karşı değil, bu adama ve onun adamlarına karşı idi. Parti onların yerine kendilerini tutmuş olsa, aynı çabayı gösterecekleri ve partinin aynı milletvekili adayına oylar verecekleri şüphesizdi.

Seçim bitti ve zorbanın, yeni efendilerine eskilerinden daha iyi hizmet etmediği anlaşıldı: Parti adayları kaybetmişlerdi. Ne oldu bilmem, hiçbir kanun sebep olmaksızın seçim bozuldu ve yeniden konulan oy sandıkları memurlar tarafından dolduruldu; çünkü halk kendiliğinden boykot yapmıştı.

Bu ilk darbenin olumsuz etkisinden kendini şu düşünce ile kurtarmıştım: «Eğitim rolünü alıp toplumu işleyinceye kadar devrim partisi, paçavralardan faydalanmaya mecburdur. O kendi prensiplerini, bir silah gibi kullanılmak üzere, düşmanlarının eline veremez. Bu geçiş devresi düşman hepten yokolun.

caya, hiçbir yeni Şeyh Said karamayacak hale gelinceye kadar devam edecektir.»

Bu muhakeme beni, mesleğimi ilk defa uygulamaya başlattı. Çubuk ilçesinde, toplumda ki üstün mevkilerinden aldıkları küstahlığı okula taşımaya kalkan ağa ogullarını döğmeye kadar götürdü. Demokrasi idealinin realite ile çarpışmasından kıvılcımlar saçıyor, heyecanımı kızıl ateş derecesine çıkarıyordu. Sıhhat ve enerjim, içine düşüğüm güç durumları güle güle karşılayacak kadar taze idi; ama vidadanımı asıl tazyik eden Eğitim Bakanlığının öğretmeni koruyup destekleyeceği yerde, onun kolunu - kanadını binbir çeşit bürokrasi ile bağlaması, hatta bazan aleyhine yürümesi idi. Milli Eğitim Bakanı Necati'nin o yılki genç Cumhuriyet öğretmenlerine gönderdiği açık mektuba verdiğim cevapta görevimi yapmak konusunda

uğradığım zorlu güçlükleri sayıp - dökmekle birlikte «Terbiyenin yaratıcı rolüne daima inanacağım ve Cumhuriyetin kılardan gayri hiçbir prensip tanımayacağına yemin» edecek kadar henüz safığımı koruyordum.

O mektup benim Kayseri şehri yatılı okuluna nakline sebep olduğu zaman, aylardan beri gerilmiş olan sinirlerim, öğrenmelerimle vedalaşırken birdenbire boğandı ve haykırarak ağlamaktan kurtulamadım.

15 - 20 öğretmenli büyük yatılı okulda yine demokrasi fikri için, idare adamlarının şahsında ferdî keyif ve bürokrasiye karşı, öğrencide de nankör «Darüleytamlı» tipine karşı savaştım. Öğrenci müesseselerini bile içine almak istediğim «Öğretmenler kurulu»nu okulun parlamentosu haline getirmeye çalışıyordum. Oysa ki bu meclis - talimatnameye rağmen müdürlerce hiçe sayılıyor, bazan aylarca toplanmıyordu... Birbuçuk yıllık yıpratıcı bir çabadan sonra tıraf etmek zorunda kaldım ki, emeğim realitede gözle görülür bir değişiklik meydana getirmemişti.

Her tatil ziyaretine gittiğim köyümde de pek fazla canımı sakan durumlar, olaylar görü-

yordum: Vurguncu faizleri öteki sebepler yanında köylüyü mülkünden etmeye zorluyor, yeni şartlara uymuş eski ağalar, birçok durumlarda, hükümet nüfuzunu dahi ellerine alarak, zulüm ve istismara yol buluyorlardı. Doktorsuzluk, bir solucan ilacı almak için bile köylünün gahre doğru birkaç günlük yol tepmeye mecbur oluşu, hâlâ mütebakkilerin ve üfürükçülerin yaşamasına sebep oluyordu. Köy evinde kadın - erkek ilişkileri medeni kanunla alay eder gibi idi; zorla kız alıp - vermeler, yağ büyütme, çift evlenme, imam nikahı ile evlenip şartla boğunmalar, hergün olan işlerdendi. Halk Cumhuriyet mahkemesine gitmekten de çekiniyor, «Allah hükümet kapısına muhtaç etmesin!» sözünü yine dilinden düşürmüyordu. Köylü hâlâ korkak ve zulme boyun eğmeye yatkındı.

Adlarım şimdi bile koyamadığım hislerle, hiçbir belli hedefim olmaksızın, kalkıp Ankara'ya geldim. Ne Avrupa'ya gitmek ihtimali vardı, ne birşey! Kendikendimi aldatmak için uğraş - didine okullar müzesi müdür. Wüğüün açtığı «tahit kursu»na girdim. Kurs bitimye yaklaşıktıkça kederim de artıyordu. Eski yerime, benim için hiçbir meraklı yanı kalmamış olan eski şartlar içine dönmek istemiyordum. Sığmıyordum ben o kaba! Bir yüksek okula girmek, bir yeni fikir çevresinin içine düşmek, bir başka iş ve meslek, özet olarak yeni bir şey istiyordum. İstanbul'a gitmek için «Jimnastik kursuna» girmek istesem olmaz mıydı acaba? Beni tanıyanlar bu sporculuk hevesime gülerlerdi; fakat içimden gelen baskı beni, hattâ gülünç olmaktan daha fazla fedakarlığa katlandırarak kadar zorlu idi.

Vardım İstanbul'a. İlk defa o yaz okumaya başladığım «Resimli Ay» Dergisi'nde beni çeken bir şey var gibiydi. Putları kırınmaya kalkan bir cesaret, erkekçe güzel haykırışlar görmüştüm orada. Birkaç kez kapısından korkak adamlarla geçtiğim matbaaya bir gün gireverdim. «Köylü bir öğretmenin saygılarını sunmaya geldiğini» söylediğim gözüküldü, Amerikalıya benzer bir adam M. Zekeriyaya Sertel - beni ittifakla karşıladı. İyi giyimli güzel bir kadını «Karım Sabiha» diye, ortada dolayan dev cüsseli, çemrek kılı kollu, mavi gözlü, kızıl kıvrıkcak saçlı bir adamı «Şair Nazım Hikmet» diye tanıttı. Üzerimde iyi bir etki yaparak benimle konuşular. Bir aralık Sabiha hanım bana: «Dergimizde yayınlamak için yazınız yok mu?» diye sordu. Yok, demeye utandım, var, dedim; halbuki o güne kadar yayınlamak düşüncesiy-

birtek satır bile yazmamıştım. Otelde hemen kaleme sarılıp benî mevkufen mahkemeye götürülecek olan «Köyümde Neler Gördüm?» yazısını yazdım. Yazıya motif olan tefecilik, hastalık ve seçim olayları gerçekten olmuş şeylerdi ve tandans da hâlâ kafama hakim olan «Devrimci demokrasi» fikri idi. O yüzden Nazım Hikmet'in pek hoşuna gitmemişti. Fakat anlaşılan savcının da hiç hoşuna gitmemiş olmalı idi. Beni, serbesçe ihtilatta bulunmak üzere, yüzlerce mevkufun içine sahv verdiler. Durugma ve sorgu için mahkemeye götürüp getirirken de elime zorla kelepçe taktılar...

34 gün sonra ağır ceza savcısının tutukluluğuma hiçbir kanunî sebep olmadığını izah etmesi üzerine serbest bırakıldım. Fakat şu keyfi tutuklama kanunî olmaktan çok psikolojik bir hata idi. Tevkihanede öğrendiğim şeyler benim saf idealistliğimde tamiri mümkün olmayan gedikler açtı.

Mahkemede Gazi'nin köylü hakkındaki meşhur sözünü mihr ver yaparak kendimi bütün gücümle savundum. Getirdiğim köylü savunma tamklarının yazına konu olan gerçekler üstü - ne söz söylemelerine müsaade edilmedi ve savcı benim «yazıyı heyecanla yazmış olduğumu» söylememi bir «itiraf» telakki etti. Bu hukuk canbazlığına pek içerledim. Sonra ekseriya komünistler hakkında uygulandığını öğrendiğim maddenin dili bana tuhaf bir etki yapıyordu: «sunuf ve tabakalı halkı yekdiğeri aleyhine tahrik ve kin ve adavete tahrik...» Bu ne demektir ve benimle ne ilgisi vardı? Demokrasî bütün halkı kucaklayan, sınıfları kaldıran bir rejim değil mi idi? Ben de işte bu sınıfsız ve tabakasız toplum namına konuşmamış mı idim?

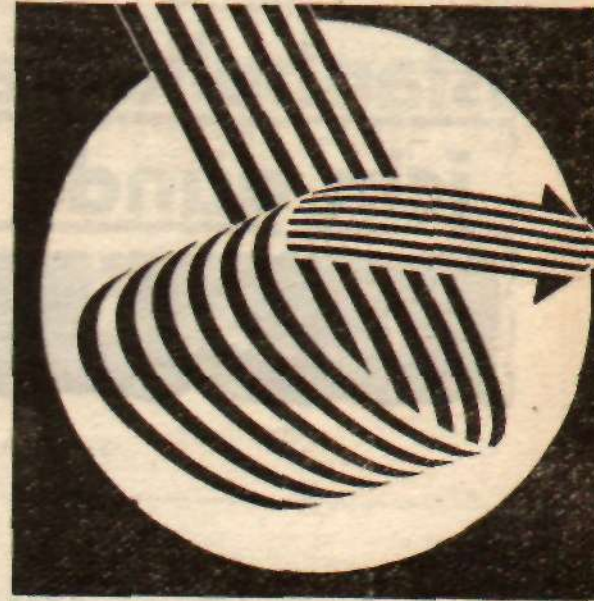
«Resimli Ay» yazarlarıyla düşüp - kalkmaya, Bâbü'l münevverliğini tanıtmaya başladım. Evrimin bir hatırasında değil, bir daire çevresinde cereyan ettiğini, bundan dolayı «ileri-geri» kavramlarının insanlığın çocukluk devresine has bog inantılarından olduğunu savunan Peyami Safa ile «diyalektik materyalizm» diye direnen Nazım Hikmet'in şiddetli tartışmalarına kulak verdim. Okumaya olan tutkum yeniden alevlendi. Fransız Büyük İhtilali'nin, kafama yeni giren «sunuf mefhumu» ile yeniden gözden geçirdim. Nazım Hikmet'in «İhtilali Kibir» şiirinde kendisiyle beraber olduğunu söylediği «Babü'l Danton ve Robespier'lerin neden idam ettirdiklerini tetkik ettim. Sonuçta «Tiyersetasının gerçekte Burjuvaziden başka birşey olmadığını - sanki bir marifetmiş gibi keşfettim!

5 yıldır yasaklanan kitap

Kemalist Devrim İdeolojisi

Emin Türk Ellçin

Kemalist Devrim'i ve İdeolojisini ilk defa, hiç kimsenin cesaret edemediği şekilde ilmsel sosyalist açıdan eleştiren bu eser, yazarının ölümünden dört yıl sonra beraat etmiş ve ANT tarafından evvelce yayımlanamayan bölümle riyle birlikte kitap haline getirilmiştir. 408 sayfa, 15 Lira'dır. Genel Dağıtım: ANT YAYINLARI - P.K. - Sirkeci İSTANBUL

BASIN
ILAN
KURUMU

yurt içinde
ve dışında
etkili
ve ısrafsız
reklam
ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır . Eski ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur . Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad no 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Basın: 60263/700

Istanbullu hanımlar güzelleşmek için günde 50 bin lira harcıyor

Sadece üç kilo zayıflamanın karşılığı 400 lirayı geçiyor

Nesrettin FAHRETTİN

12.3.1970

Ya bir fakir 3 kilo abıak için kaç lira kazanır?

(Hürriyet - 12.3.1970)

Eygi'nin Bugün - Sabah tröstünde yeni skandal!

Din mücahidliği kisvesi altında fazilet ve dürüstlük dersleri veren ümmetçi gazetelerin, özellikle con kabine buhranından sonraki yayınları, dürüstlük ve fazilet göyle dursun, kargaları bile kahkahalarla güldürecek bir kepezellik halini almıştır.

Hapse girmemek için kaçtığı yurt dışından iki gazeteyi birden yöneten Mehmet Şevket

Eygi'nin Bugün Gazetesi'nde 41'leri tutup Demirel ve takımına en ağır şekilde saldırırken, öteki gazetesi Bâbülide Sabah'ta da Demirel'in ve Yeminliler'in desteklendiklerini geçen sayılarımızda açıklamıştık.

ANT'nin yayını üzerine ikili oyununun meydana çıktığını gören Mehmet Şevket Eygi, geçen hafta 7 Mart 1970 tarihli Bâbülide Sabah Gazetesi'ne şu açıklamayı koydurmak zorunda kalmıştır:

«Maruz kaldığım adalet ve insanlık dışı zulmü ve baskı yüzünden bir seneyi aşan bir zamandan beri vatanımdan ve hizmetimin başından binlerce kilometre uzakta, gurbet ellerde bulunuyorum.

«Bu müddet zarfında, imkan ve durumumun müsaadesizliği dolayısıyla, sorumlusu bulunduğum Bâbülide Sabah Gazetesi'nin neşriyatıyla hiç alakadar olmamıştım.

«Mezkur gazete şu ana kadar, kendilerine geniş selahiyet verilmiş idareciler tarafından nesredilegelmiştir. Geride bıraktığımız şubat ayı zarfındaki neşriyatının mesuliyeti, savab ve hatası, tamamen müessesenin umumi müdürü Mahmud Genç beye aittir.

«Her ikisi de islamiyete hizmet maksadıyla te'sis edilen Bugün ve Sabah gazetelerinin politik mevzuundaki ana prensipleri şudur:

«Siyasi partiler patırıldır üzerinde kalmak; istiklal ve vaka ile ifrat ve tefritten uzak bir tarzda fîdai dairesinde Hakk'a ve halka hizmet etmek.»

«Bu iki gazetenin neşriyatlarının ahenk içinde ve birbirlerini tamamlar şekilde cereyanını temin için bu tarihten itibaren «Sabah» Gazetesi'nin de umumi neşriyat müdürlüğünü üzerine alıyorum. Bundan sonraki neşriyatının mesuliyeti tarafıma aittir.»

Eygi'nin bu açıklaması yayımlandıktan ve umumi neşriyat müdürlüğü bizzat Eygi tarafından deruhte edildikten sonra Bâbülide Sabah ve Bugün gazetelerinin yayınları arasında bir paralellik beklenirken, ümmetçi okurlar, 9 Mart 1970 tarihli Bâbülide Sabah'ta «Nçin Süley-

man Demirel?» başlıklı bir başyazının yayımlandığını hayretle görmüşlerdir.

Bugün Gazetesi'nde Yeminlilere karşı en ağır saldırılarla neşriyat sürdürülürken, aynı Eygi'nin sorumluluğundaki Bâbülide Sabah'ta yayımlanan başyazıda aynen şöyle denilmektedir:

«Milletle karşı dört senelik başarısız bir imtihan veren Adalet Partisi Hükümeti'ne ve bu hükümeti muhalefetin oyunlarına aldandığımız ve tuzaklarına düşmeksiz büyük bir basiretle idare eden sayın Süleyman Demirel'e güvenoyu vermelerini istiyoruz. Sayın Süleyman Demirel'in bu hükümeti büyük bir vatan aşkı ile ve Türk evladına yakışan samimi hizmet duygusu ile ve partisinin tüzüğünü gerçekleştirmek arzusu ile kurduğuna tam bir inanca inanıyoruz.

«Sagittik solculuk tıflla belli olmaz. Sola karşı olana, millet sağduyusunu savunana sağıcı denir. Dört senelik mücadelede solcuların karşısına kükremsiz aslan gibi dikilen, iftiracıları rezil eden, bu zaferleri ile müslümanların kalblerini sevindiren Süleyman Bey'den başka bir er görebildik mi? O halde, hakiki sağıcı Süleyman beydir.

«Başbakanın kin besleyen birkaç kısa görüşlünün ve bunların tesiri altında kalan otuz-kırk safdilla teorik ve ampirik kelimelerle ve sudan sebeplerle sayın başbakanımızın temiz şah-

siyetine saldırıp iğrenç iftiralar yaymaları milleti çok üzmettedir. Dört sene içinde kendilerine verilmiş olan şerefli mevkiilerde ve önemli vazifelerde millete karşı öğünebilecek bir başarıları olmadıkları için, etiket olarak, sağı kelimesini istismar ediyorlar. Perdeleri aralanınca sağılıkla ilgileri olmadığı anlaşılan bu kimselere ve bunlara menfaatla bağli bulunan şakşakçılara yazıklar olsun!»

«Eygi'nin sorumluluğundaki Bâbülide Sabah Gazetesi, Demirel Hükümeti'nin güvenoyu almasını sağlamak için de manşetlerinde «CHP ve Sol Hükümet Buhranından İstifade etmek istiyor», «Yeni Hadiselerin Olması Muhtemel» alarımını vermekte, bu arada ANT'nin ve diğer sol yayın organlarından kupürlerin kışkırtıcı basarak bu tehlikeyi belgelemeğe çalışmaktadır. 11 Mart tarihli Bâbülide Sabah'ın manşetinde de ANT'nin yayını şöyle değerlendirilmektedir:

«İnönü'nün verdiği siyasi alan komünist eğilimli marksist dergi ANT, geçen haftaki sayısında yaptığı çağrı ile, «Asırı solun artık harekete geçmesi zamanı gelmiştir. Bütün sol örgütler birleşiniz. İki yıldır kaybettığımız itibarımızı kazanalım» diyordu. İşte bütün bu tahakkülden sonra Asırı Sol geçen haftanın başlarında eyleme geçti.»

Bâbülide Sabah, bundan sonra üniversite ve yüksek okullarda başlayan boykot hareketleri-

Demirel'in davası ve Pay Kuponu!

Süleyman Demirel, Günaydın Gazetesi aleyhine arka arkaya milyonluk tazminat davaları açmıştır...

Rivayet olunur ki, Demirel'in bu davalardan vazgeçmesi için çeşitli temaslar yapılmış, fakat Süleyman Birader «Nuh» demiş, «Peygamber» de memiştir.

Tabii herkeste bir merak... Ya Süleyman Bey davayı kazanır da, Günaydın patronu Haldun Bey milyonluk tazminatları ödemek zorunda kalırsa...

Ve yine rivayet olunur ki, bu ihtimal karşısında ne düşündüğü Haldun Sinavi'ye de sorulmuş. O da cevap vermiş:

— Söyleyin Süleyman Bey'e... Hiç endişe buyurmayın! Beni tazminata mahkum ettirirsen, borcunu, milyonluk da olsa öderim... Tabii, pay kuponu'yla...

ni ANT'nin çağrısına bağladıktan sonra şöyle devam etmektedir:

«Üçüncü Süleyman Demirel Hükümeti işte bu şartlar altında güvenoyuna gitmektedir. Buhran yatışmazsa, vatandaşın yeni gelişmelere hazırlanması normal olacaktır.»

Eygi'nin sorumluluğundaki Bâbülide Sabah, ikiz kardeşi Bugün'ün tam tersine mason Demirel'in gönüllü kalemeşörlü, günlü yaparken, bir başka ümmetçi gazete, belki de Türkiye basın tarihinde ilk defa bir kabinenin bütün üyeleri tarafından dava ediliyordu. Bu, Bugün - Bâbülide Sabah tröstüne karşı bir başka ümmetçi hizbin organı BİZİM ANADOLU idi. Davaya sebep, bu gazetede yayımlanan «Yeminli kabine bal gibi koalisyondur» başlıklı yazıda Başbakan Demirel ve bütün kabine üyelerinin tahkir edildiği iddiasıdır. Bu toplu dava karşısında BİZİM ANADOLU'nun tepkisi, Demirel'in boynunda altı köşeli yahudi yıldızı asılı bir karikatürü ile birlikte «İP İNCELDİĞİ YERDEN KOPSUN» manşetini atmak olmuştur. Gazete, daha sonraki sayılarında da, Demirel ve Yeminliler'e saldırılarını sürdürmüştür. Ümmetçi kanadın bu gazetesinin yayını Eygi tröstünün ikiyüzlü tutumuna göre daha samimi ve cesaretlidir.

Öyle görünmektedir ki, BİZİM ANADOLU'cular, ümmetçi kamuoyunda çok geçmeden Bugün - Bâbülide Sabah tröstünü yıkacaklardır.

Ne de olsa

Gergi ben mini etek düşmanıyım. Ahlak bakımından da, estetik bakımından da düşmanıyım «mini etek»in. Fakat ne için itiraf etmemeli? Bir «faziletli» tarafı da yok değil bu «mini etek» bebaşım.

...Kızların hepsi mini etek giymişti. Eline lüpu aldım, her birini ayrı ayrı, uzun gözden geçirdim. Allah için Belçikalıların da, Fransız olanlarının da, Cermen kanı taşıyanının da baldırları, bacakları pek b. çimil, göz çekici ve... düşündürücüydü.

Nasıl bir kedi geçmiş ellerine. Ok. şarken ne deseler beğenirsiniz?

— Bu da mı Osmanlı sülalesinden gelme?

Hay tıynetsiz sürtükler hay!

Ben orada olsaydım, çıplak bacaklarımı mosmor etmenin yolunu elbet bulurdum. Fatih'in taraçasında yalnız Bosfor'u seyretmekle kalmazlardı... Hanyay'ı da, Konyayı da tanıttırdım haspalara.

NİZAMETTİN NAZİF
(Y. İstanbul - 12.3.1970)

Yapar mı, yapar!

Beyoğlu'nda iki aleni fuhuş sokağı vardı. Birini hükümet kapattı; ama asıl en tehlikeli umumhane ve fuhuş yuvası olan Yegilçam sokağı hâlâ tera-yı genaate berdevam.

Türk sinema sanayisi mi? Sinema sanayisi mi? Gülelim bari. Fuhuş ve ahlaksızlık sanayidir bunun asıl adı.

Allah ve mukaddesat düşmanı fuhuş tüccarları, iğrenç menfaatlerini ve kâr hırslarını tatmin için her mevzuu el atmışlardır.

Birkaç İtalyan deyyusu ile birkaç Beyoğlu fahişesi İslam'ın mukaddesatına leke süreçler ve cezasız kalacaklar ha! Paramparça olurlar, lime lime doğranırlar, kahr u perişan olurlar alimallah.

Rejisörlerin, film prodüktörlerinin yatak odalarına gire çıka sinema artistliği payesine yükselen (!) girintililer mi ezvâc-ı mutahharat'ı temsil edecekler?...

Hepsini mahv ederiz, yibe de fırsat vermeyiz. Hele bir teğebbüs etsinler. Yer yerinden oynar ve kâhî hadiseler meydana gelir... Kimse'nin şüphesi olmasın.

Ne gevirtir, ne de seyrettiririz. Cihamı başlarına yıkıyoruz.

MEHMET ŞEVKET EYGI
(Bugün - 9.3.1970)